

W. SOKOL SYDNEY VĚSTNÍK

AUSTRALIA*

SRPEN 2006

EDITA BERNTSEN B.A., LL.B.
SOLICITOR AND ATTORNEY

LEVEL 5, EDGECLIFF CENTRE, 203-233 NEW SOUTH HEAD RD,
EDGECLIFF NSW 2027 (PO BOX 474, EDGECLIFF NSW 2027)

ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA
POSKYTUJÚCA SLUŽBY V ROZLIČNÝCH
OBLASTIACH PRÁVA, VRÁTANE
EMIGRAČNÉHO.

Právnu poradu si môžete zaistiť na:

TEL: (02) 9362 0277 MOB: 0423 056 884

FAX: (02) 9362 0244

EMAIL: berntsen@primusonline.com.au

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

EUROPEAN TOURS - HEALTH SPA TOURS

IMPERIAL DELIGHT TOURS PRAHA - ČESKÝ KRUMLOV - BUDAPEST BRATISLAVA - VIENNA

Depart 29 September 2006

18 - Day Escorted Tour
(return date optional)

Stay at the sophisticated hotel K & K Fenix in Prague
explore UNESCO listed Český Krumlov
Indulge in Spa at the luxury Hotel Thermal Budapest
enjoy your stay at the beautiful Hotel Danube in Bratislava
Join in the 250th birthday celebration of W.A. Mozart in Vienna

Value Plus: \$7,450 pp + airport tax

Includes; Air fare, 4 star luxury hotels, most meals,
Premium ticket to the Opera in Prague for the Verdi's Rigoletto
premium ticket to the Strauss and Mozart concert in Vienna,
4 Spa treatments in Budapest,
comprehensive sightseeing tours and entrance fees.

THE MAGICAL CHRISTMAS TOUR PRAHA - BRATISLAVA - BUDAPEST - VIENNA

Depart 25 December 2006

18 Day Escorted Tour

\$7,450 pp + airport tax

Welcome the New Year's Eve in Bratislava

with Gala Dinner and all night entertainment
staying at the elegant Radisson - Carlton Hotel
Enjoy the magical operetta Die Fledermaus in Prague
indulge in the Spa in Budapest, while watching
the snow through the glass window
The Tour is ideal for travellers wanting to see Europe in Style!

European Tours - Health Spa Tours

Lic.no. 2TA000118

Call Eva (02) 9449 1786 www.healthspatours.com.au

\$200 Discount for each tour for readers of Věstnik!

KRAJANSKÁ FIRMA AUTO OPRAVÁŘŮ VÁM ODBORNĚ ODHADNE CENU OPRAVY
ROVNĚŽ ZAŘÍDÍ VEŠKERÝ STYK PO VYPLNĚNÍ NUTNÝCH FORMULÁŘŮ S POJIŠŤOVNOU

POUŽÍVÁME NEJNOVĚJŠÍ METODY OPRAV S MODERNÍM ZAŘÍZENÍM

GOULBURN WINE & SPIRITS SUPPLY PTY LTD
INCORPORATED IN NSW

Wholesale Wine & Spirits Merchants
9-13 Brisbane Street, Darlinghurst, NSW 2010 Australia
Tel (02) 9264 8459 Fax (02) 9264 8941

*** WE IMPORT A LARGE RANGE OF CZECH BEERS & SPIRITS ***

• BŘEZŇÁK & ZLATOPRAMEN	• JELÍNEK BOROVIČKA
• KARLOVARSKÁ BECHEROVKA	• JELÍNEK FERNET
• TUZEMSKÝ RUM	• STARÁ MYSLIVECKÁ
• JELÍNEK SLIVOVICE	• PRADĚD
• JELÍNEK GRIOTKA	• KMÍNKA
• KLÁŠTERNÍ TAJEMSTVÍ	• JAKA MARUS

*** WE DELIVER LOCALLY AND INTERSTATE ***

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVAZU SVĚTOVÉHO SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

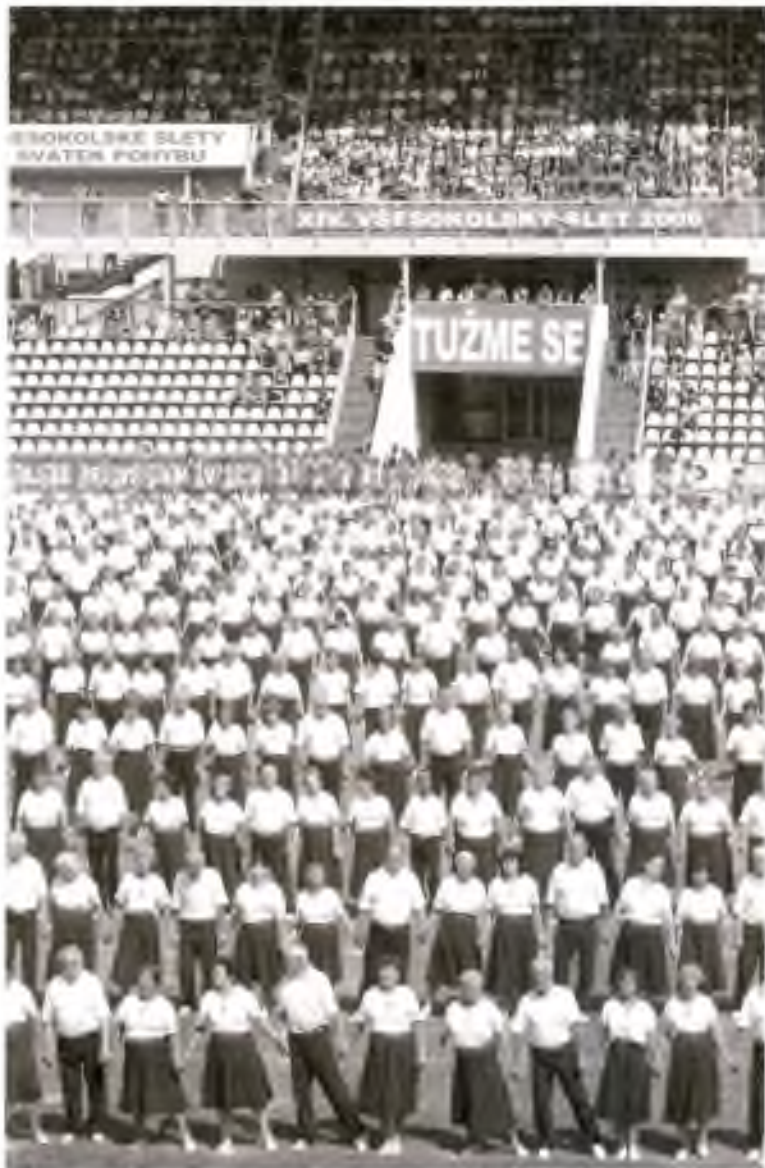
Číslo 4
Ročník LIV
Srpen 2006

Number 4
Volume LIV
August 2006

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

Print Post Approved PP 239732-00003

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

OBSAH

<i>Slovo starosty a pokladníka</i>	6
<i>Čeština v Austrálii</i>	8
<i>Kolik je vás v té Austrálii</i>	8
<i>Ohlasy čtenářů</i>	10
<i>Krásy a taje České republiky</i>	12
<i>Nacisté i komunisté</i>	14
<i>Kino Ponrepo</i>	16
<i>Humor</i>	17
<i>Češi v Mnichově</i>	18
<i>Chvála obezity</i>	19
<i>Největší Čech</i>	20
<i>Cestování ze Zlína do Sydney</i>	21
<i>Perly a perličky</i>	23
<i>Šlépějemi dějin</i>	28
<i>Co píší v Čechách o teroru</i>	29
<i>Československé dějiny</i>	29
<i>Likvidace Čechů – R. Heydrich</i>	32
<i>Hitlerovi pohrobci</i>	35
<i>Lost Generation</i>	36
<i>Zakáže Greenpeace kočky?</i>	37
<i>Floskule a jiné</i>	38
<i>Pojednání o pražském povstání</i>	39
<i>Australský Američan Z. Vybíral</i>	40
<i>Drzý jazyk</i>	42
<i>Z tajů krás české řeči</i>	43

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Telefon redakce:
02 9528 7928

Email:
contact@sokolsydney.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:
6.9.2006
(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)

Z PERA STAROSTY

Jak jistě víte v nedávných dnech se uskutečnil v Praze na Strahově XIV. všesokolský slet. Rád bych poděkoval těm bratrům a sestřím kteří do Prahy letěli aby zastupovali naši jednotu a vztyčili vlajku Sokola Sydney během sletu. Zároveň děkuji za pohlednice které jsem od některých členů obdržel.

Na poli společenského života připravuje Sokol jako každoročně tradiční "Vepřové hody" a to 26. srpna. Všechny Vás srdečně zvou - podrobnosti se dočtete v další části tohoto vydání.

Na závěr bych rád popřál našemu šéfredaktorovi Jardovi Zahradkovi rychlé a kompletní uzdravení po operaci kterou v nedávné době podstoupil.

Nazdar Jarda Krejčík

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Dary a předplatné na Věstník celkem \$405; fond na údržbu Národního domu \$75. (Zřelmě ovlivněny dovolenými v Evropě.) Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PRÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2006 BYLY SPLATNÉ DO 31/1/2006**. Někteří členové ještě nezaplatili za rok 2005.

Věstník: Předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1.1. do 31.12.2006. Členové, kteří mají zaplacené příspěvky, mohou dostávat Věstník zdarma automaticky, pokud mají zájem. V obou případech dary jsou vítány.

Vydání: žádné mimořádné nebylo.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.5.2006 do 30.6.2006:

Hříbal J	25	Novák J&M	25	Rosta M	50
Hrdina G	25	Jelínek F	25	Dostal J	50
Pomej J	30	Kopecná R	20	Minkus S	25
Filla E	25	Křivánek &J PhDr	75	Eliáš K&A	25
Dressler J	5	Černá M	50	Tetur V	25

Prosím vystavujte všechny platby na „Sokol Sydney Ltd“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: M Moravec, P O Box 19, CROYDON PARK NSW 2133.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Miroslav Moravec

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30 -16.30 hod. vždy v sobotu: 12. srpna; 9. a 23. září; 7. a 21 října; 4. a 18. listopadu; 2. a 16 prosince

Volejte Jane 0438 014 125

~~~~~

SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21HODIN.

VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886

nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765

~~~~~

SOKOL Sydney Ltd.

16 Grattan Crescent Frenchs Forest

Vás srdečně zve

na

Vepřové hody v sobotu 26.srpna 2006

v sokolském Národním domě
Začátek ve 20:00 hodin

Vstupné: \$15 Důchodci a studenti: \$10

Bohatý výběr předkrmů a jídel se podává od 18.00 hodin

Rezervace:

(Prosíme volejte pouze večer)

Jarda Krejčík 9807 4468

email: jksokol@exemail.com.au

Prosíme o včasné rezervace vstupenek, večeri
a zákusků do **17. srpna 2005.**

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ:

Poukázky na REZERVOVANÉ večere budou mít jinou barvu a ABSOLUTNÍ přednost obsluhy. Hosté bez rezervace musí čekat pokud všichni hosté s rezervací nebudou obslouženi BEZ OHLEDU NA POŘADÍ PŘÍCHODU. Zajistěte si včasnou obsluhu rezervováním večere.

V tomto srpnovém čísle Věstníku popřejeme **srpňáčkám, srpňákům a těm, co se narodili v září!**

Srdečně blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší sestřím, které oslaví své kulaté, nebo půlkulaté narozeniny v srpnu a v září: 1.8. **Daně Schulzové,** 25.8. **Věře Bonyhady,** rodačce z Rychnova nad Kněžnou - sestra Věra začala cvičit v Sokole Rychnov v letech 1935-39. 29.8. oslaví narozeniny **Judy Dlaskové,** rodačka z Košic a členka výboru Sokola Sydney. 30.8. popřejeme **Šárce Cádové** a 13.9. **Lydií Brichtové** narozené v Northamptonu ve Velké Británii a 30.9. **Jarmile Matouškové,** rodačce z Prahy. **A vše nejlepší našim bratřím,** kteří ty kulaté nebo půlkulaté oslaví v srpnu: 19.8. **Jiřímu Jelínkovi,** jednomu z pilířů sydneyjského Sokola, který se narodil v Bílém kameni na Chrudimsku. 21.8. **Danu Michalovi Divinovi** rodáku ze Sydney. A těm co je oslaví v září 2006: 14.9. bude slavit **Vláďa Tichý,** úspěšný sydneyjský výtvarník a autor keramiky sokola ve vestibulu sokolovny. Bratr Vladimír začal cvičit v Sokole Buenos Aires a cvičil na letech 1938 a 1948. 22.9. bude slavit brněnský rodák **Mírek Lakota** a 30.9. **Lubomír Černý** z Olomouce. **A těm dříve narozeným, našim seniorům i k nekulatým narozeninám přejeme vše nejlepší a pevné zdraví.** 6.9. bratru **Bořkovi Šindlerovi** a 21.9. bratru legionáři **Juraji George Spathovi.**

2. srpna oslaví své narozeniny **Milenka Šetelíková** a 3. srpna **Miluška Černá;** 25. srpna se narodila častá návštěvnice našeho Národního domu a obětavá podporovatelka sokolských akcí sestra **Jarmila Dresslerová** a 6.9. se bude opět slavit u Jelínků, narozeniny oslaví sestra **Miruš Jelínková.** Členka Sokola Kdyně od roku 1930 a dlouholetá sydneyjská sokolka sestra **Marie Martinů** oslaví své narozeniny 27. září.

Vážení krajané,

dovolujeme si vás informovat o významné změně, která nastala ve vedení **Generálního konzulátu ČR v Sydney.**

Dne 16. 6. 2006 ukončil své dosavadní, téměř pětileté, působení generální konzul Ing. Jaroslav Doleček. Nový generální konzul Mgr. Vít Kolář se svojí ženou Olgou a dětmi Emou (3 roky) a Vilémem (1 rok) přicestoval z Prahy dne 18. 6. 2006 a své funkce se oficiálně ujal 19.06.2006.

Mgr. Karel Šrol
zástupce generálního konzula

Dopis krajanům 7/2006

V Sydney dne 28. června 2006

Vážení krajané,

dovolte mi, abych dříve, než budeme mít příležitost setkat se osobně, Vás oslovil a vyjádřil poděkování za to, co činíte pro dobré jméno a prospěch České republiky, české kultury, jazyka a za Vaše úsilí při šíření i uchovávání dobrých tradic naší země.

Ve svém úsilí chci navázat na dobrou práci dlouhodobě odváděnou Generálním konzulátem v Sydney. Mé poděkování proto patří mému předchůdci panu Jaroslavu Dolečkovi a všem zaměstnancům úřadu. Díky dobrému a solidnímu partnerství s australskými institucemi a státem, profesionalitě pracovníků konzulátu a skvělé spolupráci a přátelství s českými spolky, kluby a krajanými se řadí český zastupitelský úřad v Sydney mezi ty výrazné, respektované a funkční. Budu rád, když tento český maják na australském kontinentu bude nadále prospěšný české komunitě a zároveň upozorní na to úžasné a jedinečné, co nabízí naše země světu.

Věřím, že úsilí pomáhat všemu českému, je nám společné a že v něm budeme dobrými společníky!

Vážení krajané,

v letošním roce před námi stojí důležitá a nelehká zadání. V brzké době je to zavedení nových pasů s tzv. biometrickými údaji. Procedura vydávání těchto pasů je komplikovanější a technicky náročnější a může tak přinést více starostí jak Vám, tak našemu úřadu. Prosim proto už předem o Vaši shovívavost i trpělivost při vyřizování nových cestovních dokumentů. Na naší straně garantuji otevřenost a vstřícný přístup zaměstnanců konzulátu v hranicích, které nám vymezil nový zákon. Jsem přesvědčen, že jako u mnoha jiných novinek, dojde po čase i v této oblasti k ustálení všeho nezvyklého a mimořádného. Ostatně zkušenosti s vydáváním nových biometrických pasů se vyhnout nemůžeme a musíme si jí projít stejně jako všechny další státy Evropské unie.

Jedním z dalších důležitých cílů je posílení a stabilizace současné sítě honorárních konzulátů v Austrálii a především na Novém Zélandu. Jak jistě víte, Česká republika má v celé této oblasti pouze dva řádné zastupitelské úřady, a tak je pro nás služba honorárních konzulů nesmírně důležitá a nezastupitelná. Nadmíru si vážím jejich obětavé práce a rád bych jim touto cestou vyjádřil své ocenění a poděkování. Naše vzájemná spolupráce je základním předpokladem dobře fungující služby našim občanům a naší zemi. Věřím, že se podaří tuto službu Vám - vážení krajané - nabízet v co nejlepší kvalitě a pokud možno, co nejlíže.

Dovolte mi na závěr, abych projevily Vám všem jednoduché, ale o to srdečnější přání pevného zdraví a spokojenosti!

S úctou Váš

Vít Kolář

generální konzul

MOHUTNÝ SOKOLSKÝ PRŮVOD PRAHOU V ČERVENCÍ 2006

Bořek Šindler

Jdou sokolské šiky jdou, prapor jim vlá nad hlavou... Tu melodii jsem si potichu pobroukával když jsem se zvolna šoural od Tyršova domu Malou Stranou a Smíchovem směrem k Národnímu divadlu po ránu onu červencovou neděli kdy se měl konat sletový sokolský průvod Prahou. Po Mostě Legií přecházely oběma směry jednotliví chodci i hloučky turistů, ale nic, zhola nic nenasvědčovalo tomu, že by měl kolem brzy procházet sletový průvod. Což o to, krásné a teplé letní ráno to bylo - ale kde byly ty zástupy zvědavců? Pražská media zachovávala mlčení, skoro zlověstné.

U Národního divadla jsem se rozhlížel a sem tam zpozoroval několik stařenek a staříků tu a tam postávajících a posedávajících na stupních naší věhlasné kapličky umění. Ovšem, bylo teprve po deváté a průvod se měl radit na Václavském náměstí a vyrazit dolů k Národní třídě až v deset hodin. Nu, dodával jsem si kuráže, počkám si a uvidím. Uvelebil jsem se v kavárně Slavie na rohu Národní třídy a Smetanova nábřeží, objednal si šáleček cappuccina s tvarohovým dortíkem a trpělivě čekal. Pořád jen ty stařešiny a jinak nikde nic moc. Až najednou. Až najednou kolem čtvrt jedenácté zaslechnu zvuky řízné kutálky, vyšourám se rychle před kavárnu a už je to tady. Průvod vedený onou říznou kutálkou se počiná vinout Národní třídou. K stařenkám a stařečkům se počali přidávat i další diváci a čelo průvodu zabočuje kolem budovy divadla na nábřeží. Rád příznávám, že mi do očí vstoupily první slzy. Však to byl také můj první sokolský průvod Prahou po roce 1938. Sokolská župa za sokolskou župou a mezi tím kapely se známými sokolskými pochody.

Nu, ulici nelemovaly ony husté davy z onoho památného roku v červenci těsně před Mnichovem, ale podívaná to byla nicméně opět velkolepá. Pochodovala župa za župou ze všech koutů naší země, v čele s těmi nejstaršími v sokolských krojích a s tradičními prapory, a v zápětí hned sokolští hosté ze všech koutů světa. Nejprve sokoláci ze Slovenska - a těch bylo jako máku - následováni americkým Sokolem s americkými prapory, potom Kanaďané s javorovými listy a naši z Austrálie s australskou i českou vlajkou. Neudržel jsem se a vyběhl na vratkých nohou potřást rukou bratru Ottovi Hanzalovi. Jeho pozvání přidat se do průvodu jsem, žel, musel odmítnout. Pak Švédové a ohromný zástup českých Švýcarů, pak další a další muži i ženy v sokolských úborech z celého světa. Polský kontingent byl povzbudivě početný. Za zahraničními župami pak tisíce a tisíce Sokolů z republiky halasně zdravici a nyní již čile a vehementně pozdravováni z hustších řad diváků. Členové

pražských jednot průvod uzavírali. Taková jakási maličkost. V sydneyjském průvodu na ANZAC DAY jsou hosté vykázáni až nakonec. V pražském sokolském průvodu právě naopak, hostům se vykazuje čestné místo. To jen mimochodem.

Žasl jsem nad tím obrovským počtem pochodujících a nad jejich očividným a nekročeným elánem. Mohutné Nazdáár se ozývalo odevšad. Co ale člověku nemohlo nevhánět znovu a znovu slzy obdivu a zadostiučinění byly tisíce - věřte nevěřte TISÍCE A TISÍCE - těch nejmladších sokolů v řadách průvodu z každické župy v republice, od těch nejmenších - skoro batolat - až po dorostence a hlavně dorostenky. Až oči přecházely. Český Sokol nestárne ani nevymírá opakoval jsem si radostně, těch nejmladších pochodovalo tolik a jejich nadšení bylo tak mocné a živelné, že člověku poskakovalo srdce nezkroutnou radostí. Ti mladí také potom za pár dní při cvičení na Strahově oslnily desítky tisíc diváků. Jak to ti čeští Sokolové dokázali upoutat mezi sebe tu záplavu mládeže zatím nedokázal zvažít - ale byl to hřejivý pocit zadostiučinění vidět to všechno jásající mládeže. Nutno přiznat, že mezi těmi nejmladšími byla naprostá většina děvčátek, dobrých sedmdesát procent bych si dovolil hádat. Že by byli hoši stydlivější?

A to všechno i přesto, že pražská media jakoby držela konání sokolského průvodu pod pokličkou. Tu a tam se tisk sice o sletu zmínil, ale sokolský průvod jako takový nebyl téměř vůbec zmiňován a zveřejňován, a že se k jeho uvítání Pražané vůbec dostavili v jakéms takéms počtu, a to spíše náhodou, bylo důkazem, že Sokol nepřestal být a zřejmě se vzmáhat i přes očividný nezáměr, ne-li dokonce bojkot sametových pokračovatelů českého veřejného života. Snad postačí konstatovat, že například Lidové noviny, denník všeobecně vážený, přinesl zprávu o hlavním sletovém cvičení až na šesté stránce dole po zprávě o jistých triviálních oznámeních. Nicméně městské úřady se vyznamenaly vzornou organizací dopravy na stadion - autobusová doprava od stanice metra Hradčanské na sletišť a odtud potom zpět do města fungovala bezvadně a bezplatně. Pan prezident se nijak nevyznamenal svou přítomností a podporou sletového dění. Ani členové vlády neoslnili svou účastí na sokolských akcích. Sokolský slet 2006 - a nejen tedy sokolský průvod Prahou - tudíž probíhal i přes onen oficiální nezáměr a vlastně dokázal, že Sokol je schopen se prosadit i bez podpory státu a vládních činitelů.

Nu - zpět k onomu velkolepému průvodu Prahou od sochy svatého Václava přes Národní třídu, Smetanovo nábřeží, kolem Rudolfiny a Pařížskou třídou na Staroměstské náměstí: Sokolové se ukázali být věrnými následovníky svých předků. Letos znovu dokázali, že duch jejich zakladatelů uměl přežít německou spoušť i bolševické zhanobení a poničení, a že zřejmě úspěšně podchytili novou českou mládež v nové svobodě vyrůstající. Průvod se bohužel zastavoval a zůstával trčet tu i onde a místo dvou hodin se protáhl na tři hodiny - ale to všechno se nějak pomíjelo a promíjelo a konečný úspěch byl přesto dosažen. Mimopražští sokoláci jakoby byli vychutnávali právě i ty dlouhé zastávky v nejkrásnějších koutech Prahy, smáli se a tančili a mládež skotačila.

Vzpomínka na srpen 1949 *Jiří Jelínek*

Od února 1948 a komunistického převratu jsem se rozhodl, že ve vlasti nezůstanu a po dostudování průmyslovky odejdu do exilu. Byl jsem rozhodnut odejít před podzimem, ale sourozencům ani rodině jsem nic neřekl.

11. srpna 1949 jsem zajel do rodného Bílého Kamene se rozloučit s rodiči. Otce jsem zastihl v plné práci u Březinky, kde dával do kup vojtěšku. Mým rozhodnutím nebyl překvapen a tak se s požehnáním se mnou rozloučil. Maminka, která měla nemocné srdéčko, seděla na stoličce u kamen a hrdě a s důvěrou nesla moje poslední „S Pánem Bohem“. S políbením jsem opouštěl maminku, rodný dům a rodnou vísku v Železných horách. V autobusu na Čáslav jsem seděl smuten, ale pevně rozhodnut, že v komunistické diktatuře nezůstanu i když opouštím nejkrásnější místo svého mládí.

Praha mě přivítala svým lhostejným klidem, jen já jsem nebyl klidný. Rozhodl jsem se navštívit Zdenku, ženu přítele, kterou jsem zasvětil do svého plánu. Ona měla známosti a ujistila mě, že čeká na Annu, která měla býtí mojí společnicí a jakéhosi studenta. Cesta byla plánovaná až na hranice prostřednictvím podzemní skupiny v Berouně.

Podle líčení Anny a její matky bylo vše úžasně jednoduché a prostě „na beton“. Nevěřil jsem povídání ženských a chtěl jsem se přesvědčiti o pravdivosti jejich tvrzení sám. K tomu došlo za několik dní, když jsem s Annou navštívil onoho výtečníka a byl jsem trpce zklamán. Podnapilý mužik s výrazem notorického alkoholika na mne dobrý dojem neudělal. Okamžitě jsem se v duchu rozhodl, že je konec spoléhání na druhé.

S velikým štěstím jsem si obstaral od policejního ředitelství potvrzení spolehlivosti, které bylo nutné k zajištění zájezdu do pohraničí. 27.srpna 1949 jsem se vydal autobusem s ochotnickým spolkem Psohlavci do Domažlic, kde se konaly oslavy třicetiletého trvání pluku Jana Sladkého Koziny. Cesta byla velmi příjemná a přátelská a Domažlice mě okouzly. V autobusu jsem se důvěrně seznámil s vedoucím, který měl sokolský odznak a kterému jsem tak důvěřoval, že jsem mu prozradil svůj plán. Ukázal mně při našem zájezdu k Baarovu pomníku a na Výhledech na plastické mapě cestu na Čerchov a silně doporučil abych šel sám do Waldmünchenu v Německu.

Ubytoval jsem se v hotelu Vyhlička v Klenčí a opravdu si užil těch oslav a dokonce poznal Jindřicha Jindřicha - slavného skladatele. V neděli jsem se návratu do Prahy nezúčastnil s poznámkou, že si prohlédnu kraj. V pondělí 31. srpna jsem se vyzbrojil Rudým právem a zašel na policejní ředitelství pro potvrzení, které je nutné k vycházce na Čerchov. Starší úředník se na mne zahleděl přes brýle předal povolenku do 5.září a nařídil: „To sem vraťte před odjezdem do Prahy!“ Měl jsem dojem, že dobře věděl, že to nebude to odpoledne.

Udělal jsem si menší nákup a odeslal dopis bratrovi s pozdravem z Domažlic. V 11.30 jsem nastoupil na jednovagónovou lokálku do České Kubice, kde byl veliký tábor ÚRA. Skupina jich právě vykročila na stezku, která vede na horu Čerchov. Připojil jsem se a ústrojem jsem se naprosto nelišil. Na vrcholu jsem si dal pivo v restauraci a vylezl na rozhlednu. Výhled přes hranice byl nádherný a vzdálenost asi 500m. Okamžitě po rozhledu jsem se vydal stezkou směrem na Klenčí. Po asi 100 metrech - nikde nebyla živá duše - jsem se ponořil do lesa a houštin, kde jsem bloudil a modlil se několik hodin. Několikrát jsem se přiblížil až k silnici a slyšel štěkot psů; až zapadající slunce mi dalo přesnější orientaci a tak jsem se po břiše asi za půl hodiny - bylo 17.45 - plazil přes hraniční stezku a podle potůčku, který jsem si pamatoval z plastické mapy směrem na Waldmünchen. Asi po hodině chůze jsem došel do německého městečka, kde mě policie odvedla na pohraniční velitelství. Tam se mnou důstojník sepsal protokol, včetně mých svršků. Nebyl velmi přátelský; bylo 19.30 a on byl již mimo službu, když ho kvůli mně zavolali nazpět. Byl jsem vyslýchán až do 23.00 a potom jsem byl převeden do lágru kde na baráku č.3 dveře č.6 mě čekalo 6 prázdných postelí. Ulehl jsem a nemohl usnouti - tak jsem děkoval Všemohoucímu, že jsem ve zdraví opustil rodnou vlast za svobodou a demokracií.

Ráno mě probudilo slunce až v 11 hodin. Byl jsem hladový, ale přišel děda, který mi tvrdil, že byl během války ředitelem Bati na Václaváku, rozhodně Prahu znal a odvedl mě do jídelny na snídani. Po snídani mě odvedl do kanceláře, kde mě přivítal silný muž v kožených kalhotách a bavorským kloboukem na hlavě. Shodou okolností pracoval dva roky v Praze; Prahu znal a tvrdil, že je to nejkrásnější město na světě. Vystavil mně jízdenku do Ambergu a já děkoval Bohu, že pojedu do vnitrozemí. Měl jsem takový pocit nejistoty když jsem byl v blízkosti hranic s naší zemí, kde by mne oblékli do trestanecké uniformy a poslali do dolů.

Cesta vlakem byla příjemná a po obou stranách byly malebné bavorské chaloupky a vzorně udržovaná polička. Po dvou hodinách jízdy jsme přijeli do stanice, kde jsem přestoupil na přímý vlak do Ambergu. V 22.30 za úplné tmy jsem vystoupil na nádraží a ptal na IRO (mezinárodní uprchlická organizace). Kráčel jsem půl hodiny do kasáren, ulice byly málo osvětlené a tak jsem měl obavy. Oslovil jsem na vrátnici polospící službu, která mě poslala na druhý konec města do „Control Centrum“. Měl jsem opravdu obavu jak se tam dostanu, po hodné chvíli jsem potkal párek milenců a prosil je o pomoc. Tito mladí lidé mě ochotně doprovodili do budov označených IRO CONTROL CENTRUM AREA 4. Ve vchodu jsem potkal člověka v civilu s bílou helmou MP. Vypadal velmi důležitě a tak jsem ho oslovil a hlásil svůj příchod. Musel jsem mu imponovat neboť se mě laskavě ujal a dokonce promluvil: „Proše pána, pán je Čechem?“ Odpověděl jsem, že ano a on jestli mám cigarety a já na to, že nekouřím. Pán policista mě dovedl do místnosti kde za stolem seděl tlustý člověk a na stole seděly dvě dívky. „Nejste vy Čech?“ bylo první co jsem slyšel z úst dívky v červeném svetru, která nevyhlížela právě spořádaně. Polkl jsem naprázdno a kývl hlavou. „Jak to tak vypadá, jste z Prahy?“ pokračovala. „Ne“, odpověděl jsem, ne právě sladce.

Mezi tím policista předal moje papíry obtloustlému muži, který mi mizernou češtinou oznámil, že budu spát na č. 5 a podal mi papíry a listek, který měl být přijímací kartou do toho podniku. „Strejdo, dej mu pořádný deky, to je dobrý kluk!“, nařizovala dáma v červeném svetru. Zaslechl jsem něco jako aby držela hubu a nepletla se do úředních záležitostí. S těmito prvními zážitky na „ouředních“ místech IRO jsem uchopil vojenské deky a odebral se na č. 5. Zafukal jsem na dveře č.5 bez kliky a kdosi odpověděl: „Kopni do toho!“, což jsem v zápětí učinil a dveře se skutečně otevřely. Na můj pozdrav mi nebylo odpověděno a v tu chvíli jsem si připadal jako vzduch, ovšem ten nedýchatelný. Rozhlédl jsem se kolem a byl jsem tvrdě zklamán kvalitou mých spolunocležníků. Jediné lůžko bylo volné, totiž železná postel s péry, bez slavníku. Vedle tohoto lůžka seděl slušně vypadající mladík, který mě oslovil nejdříve německy a po zjištění, že jsme Češi mi doporučil, abych si ustlal a vše dobře uvázal a uklidil pokud možno pod hlavu, neboť se tady krađe. Ustlal jsem, vše zajistil a po krátké rozmluvě jsem o půlnoci po únavném dni usnul.

1.9.1949 jsem se probudil a překontroloval, zda něco chybí. Vše bylo v pořádku a tak jsem podle rozkazu sbalil deky a odevzdal do místnosti, kde jsem je večer vyzvedl. Byl jsem poslán do kanceláře č. 24, kam jsem nic zlého netuše podle všech předpisů slušného chování vkročil. V tom okamžiku jak jsem vstoupil jsem byl hrubě a násilně vyhozen policistou, který z laskavosti dodal: „Proše pána, posedajte počekajte.“ Setkal jsem se s pohledy několika čekajících a jejich výraz na tváři říkal cosi o beznadějnosti. Zasedl jsem a čekal a čekal dlouhé minuty a hodiny. Nikdo neví co to je čekat a nevědět vlastně na co. Po třech hodinách mě konečně uvedli do kanceláře, kde jsem dostal jakousi listinu a rozkaz jít na chodbu čekat!

Čekal jsem a bylo to blízko místnosti odkud vycházel pán v bílém plášti mírně nahrbený s výrazem alkoholika, který na dálku čpěl jodoformem (jodoform maskoval alkoholické výpary). Usoudil jsem, že asi čekám na lékařskou prohlídku a skutečně tomu tak bylo. Ten lékař byl Polák a opravdu jsem se nemýlil co se alkoholu týkalo. Prohlídka trvala dvě minuty - zjištění pohlaví, zda mám všechny končetiny a po zaprášení DDT proti všim a štěnicím jsem byl jako zdravý propuštěn na další čekací pouť.

Bylo poledne, konec úřadování až do 14.00. Hnedle ráno pro neznalost situace jsem zahodil ¼kg šunky z Domažlic protože byla trochu cítit v domnění, že otázka stravy pro mezinárodní organizaci nebude problém. Ona se ta bramborová polévka skutečně jedla bez problému s kouskem chleba, ale z hladu. Odpoledne jsem se opět vrátil do kanceláře č. 24, kde po čekání mě pan Gabriščuk poslal do kasáren KWK. Rozlehlé nádvoří, spousta budov a voják v naší uniformě, kterého jsem se zeptal co mám dělat. On na to: „To musíš jít za Papadičem, to je pěkněj vůl, to si užiješ.“ A skutečně jsem si užil. Již dříve jsem zjistil, že úřední řeč není angličtina nebo němčina, ale polština. Díky částečné znalosti ruštiny jsem se domluvil s panem Papadičem. „Prošu“ byla jeho otázka. Dal jsem mu průvodní dopis od pana Gabriščuka, který neschválil a poslal mě nazpět s dopisem a ten napsal další dopis a to se opakovalo třikrát. Nakonec pan Gabriščuk přijel osobně vynadat panu Papadičovi do choler, protože byl služebně vyšší. Po těchto výstupech, kterých jsem byl příčinou i svědkem mě pan Papadič dal plátěné lůžko a dvě deky a poslal na Blok G na půdu.

Kamenná stará třípatrová budova prušáckých kasáren působila tisnivě a její atmosféra a zápach připomínaly staré hrady a zámky. S nadějí na odpočinek jsem tvrdě počítal schody na půdu, která mě přivítala větším nepříjemným zápachem a množstvím smetí. Našel jsem tři místnosti pod střechou oddělené prkny. Na první půdě bylo asi 80 skládacích vojenských lůžek obsazených, lépe řečeno obležených špinavou mládeží tak od 14 do 18 let. Část jich mluvila slovensky a menší část maďarsky. Jejich výběr sprostých slov, špína a toaletní zápach této mládeže na mě působil drtivě. Toto má být reprezentace Československa a ukázka politických uprchlíků?

„Copak chceš?“ byla otázka staršího pána, která mě vyrušila z mojí strnulé posice a údivu nad tím co jsem viděl. „Byl jsem poslán, abych zde bydlel“, byla moje odpověď. Dotyčný mě informoval, že on je velitelem a že bude dobrě když budu bydlet na druhé půdě, kde je méně lidí. Vešel jsem do dveří, které mi děda ukázal. První co mě překvapilo byly dvě postele proti dveřím obsazené dvěma páry. Divil jsem se proč manželé nejsou odděleni od svobodných. Ovšem za nedlouho jsem konstatoval, že to jsou milenci, kterým zřejmě nevadí přítomnost ostatních, aby demonstrovali svou lásku. Tato půda byla rozhodně lepší nežli ta první a obyvatelé slušně a čistě oblečení. Půda měla světlo z dvou vykýřů. Našel jsem si místo pod prvním vykýřem,

kde jsem si rozložil lůžko na které jsem ulehl a pozoroval a hodnotil spolubydlici. Soused, který se právě probíral ze spánku mě uvítal a představil se jako Jaroslav Fišer ze Slaného. Dali jsme se do řeči a on mě varoval, abych se měl na pozoru a nikomu se nepsvěřoval, jelikož jsou v kasárnách komunističtí špioni, kteří donášejí StB a lidé doma jsou trestáni, že věděli o odchodu příbuzných. Pokračoval, že na naší půdě je skupina slušných lidí a abych se připojil, že musíme na celé půdě udělati pořádek. Slovenská mládež musí být donucena, aby chodila na záchody ve třetím poschodí jinak zde budeme mít infekci z jejich nečistoty. S tím jsem okamžitě souhlasil a tak jsme se odebrali do kasárního skladu pro čistící nářadí a mýdlo. Po obdržení jsme se vrátili na půdu a skupina asi 20 lidí šla s Jaroslavem do místnosti, kde byla slovenská mládež. Jaroslav Fišer byl bývalý četař v československé armádě tak rozkázal po vojensku: „Od této chvíle každý bude chodit na záchod a vše se zde umyje a uklidí, já udělám rozvrh a každý kdo je na půdě bude uklízet a udržovat pořádek!“ „A co vy nám budete poroučat pán Fišer?“ prohlásil šestnáctiletý zbojník s dykou za opaskem. Beze slova pán Fišer přeskočil řadu lůžek a zbojníka začal fackovat. Ten se rozplakal a celá bitva byla vyhrána. Od té chvíle byl pořádek a my přežili ve zdraví svůj pobyt v KWK kasárnách v Ambergu. Mládež pod 18 let byla převezena do tábora mladistvých a my po organizovaných protestech jsme dostali nová kasárna v Dornstat u Ulmu, což je další povídání.

Jen tak na okraj uvádím, že v roce 1956 jsem kráčet po ulici v Sydney a za mnou se ozvalo: „Pán Jelínek!“. Otočil jsem se a za mnou stál pohledný mladík 185 cm vysoký, který pokračoval „Vy sa na mňa nepamätáte - ja som ten zbojník z KWK kasární.“ To bylo opravdu překvapení, tento vzorně oblečený chlapec byl instalatérem v Sydney a vedlo se mu velmi dobře. Pro mne byla potěšením vzpomínka na ta léta minulá a skutečnost, že Juraj má skvělou kariéru v zemi klokanů.

EUROFEST

16. A 17. ZÁŘÍ 2006

**OD 10 HOD. V ARARAT RESERVE,
BANTRY BAY RD, FRENCHS FOREST
EVROPA BEZ CESTOVÁNÍ**

**LABUŽNICKÁ JÍDLA • BLEŠÍ TRH • LIDOVÁ HUDBA A
TANCE Z MNOHA ZEMÍ • NEJLEPŠÍ EVROPSKÁ PIVA •
NEPŘETRŽITÁ ZÁBAVA • JÍZDY A ATRAKCE PRO DĚTI
• STŘELNICE • OHŇOSTROJ V SOBOTU VEČER •
V NEDĚLI PŘÍJEZD HARLEY DAVIDSON MOTOCYKLO-
VÉHO KLUBU – DOBROČINNÁ JÍZDA PRO INVALIDY
VSTUPNÉ \$5.00 DŮCHODCI A STUDENTI \$2.00
DĚTI MLADŠÍ NEŽ 15 LET ZDARMA**

++++
**České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svaté
Marty každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.**
++++

PROGRAMY "ČESKÉHO ORFEA".

Neděle 6. srpna 2006 v 14 hodin:

1) Golden-Silver Gala Concert, Covent Garden; Placido Domingo a přátelé zpívají operní oblíbené árie.

2). Beethoven - Tripple Concerto. Jedna z nejlepších nahrávek této skladby. Sólisté: housle - vynikající Itzhak Perlman, cello - slavný Yo Yo Mo, klavír - Daniel Barenboim zároveň dirigující Vídeňské Filharmoniky.

Neděle 3. září 2006 v 14 hodin:

Balet "Romeo a Julie" (Prokofiev) - proslavené a vzácné provedení s Margo Fonteyn a Rudolfem Nureyevem v hlavních rolích.

Neděle 1. října 2006 v 14 hodin:

1) Gilles Appap: Pocta Yehudi Menuhinovi. Osobitý houslový virtuos hraje Mozartův půvabný houslový koncert č.3.

2) Klavírní virtuos Claudio Araau v Beethovenově klavírním koncertu č.4. Philadelphia Orchester řídí Ricardo Muti.

Neděle 5. listopadu v 14 hodin:

V závěrečném pořadu tohoto roku si trochu předčasně vytvoříme silvestrovskou náladu, nejprve v **Silvestru v Berlínské Opeře** z r.1989 - Berlínské Filharmoniky (dnes již neexistující) řídí Daniel Barenboim s kouzelníky, starými šlágry, tančícím obecenstvem a půlnočním přípitkem. A končíme představením **"Andrè Rieu at Albert Hall"** z roku 2000 - okouzující a elegantní pořad lehké a populární hudby.

České Orfeum využívá této příležitosti, aby vzdalo upřímné díky všem, kteří nám laskavě a obětavě věnovali či zapůjčili některé z těchto pořadů!

Ni zisk, ni slávu...

Nuže, usmívejte se vy, kteří dřepíte večer co večer u televize, kteří luštíte hádanky soutěží, dorozumíváte se ciframi a šiframi internetových jazyků. Vy, kteří svou energii věnujete směně peněz a výrobků, v jejichž hromadění nacházíte smysl své existence. Vysmívejte se i vy, nedoučení docenti světových univerzit, kteří se s pohrdáním vyjadřujete o národních ideálech a tradicích. Máme prý hledět jen do budoucnosti a nevracet se k minulosti, zvláště k té naivní, romantické, „obroze-necké“, která nás prý vzdaluje od budoucí Evropy.

K ní patří i Tyršova snaha založit tělocvičnou organizaci, v níž oslovení „bratře“ znamenalo nejen respekt a toleranci vůči různým názorům a přesvědčení, ale překračovalo i přehrady věků a generací. Ano, tato myšlenka pochází skutečně z věků dávno minulých, přesně řečeno z roku 1862. Ale přesto je v ní něco, co žije i dnes. Jde pouze o přehodnocení této tradice.

V dobách starého Rakouska stálo sokolstvo na stráži při manifestacích a demonstracích. V boji o samostatnost nahrazovali sokolové dosud neexistující armádu. Někdy stmelovala tato organizace i to, co rozdělila politika. A sokolské slety, hromadná cvičení, která přilákala jednoty a župy z daleka i za hranicemi vlasti, svolávala i naše krajany, dychtící nasát atmosféru země, ze které vzešli a na kterou nebyli s to zapomenout.

S Letnou a s Prahou 7 je Tělocvičná jednota Sokol spojena už svými počátky. První slet se konal ještě na Střeleckém ostrově, druhý v prostoru výstaviště na louce pana Bukovského, ale třetí až sedmý se odehrávaly na letenské pláni. - Při posledním sedmém sletu roku 1925 zde byla vybudována tribuna a na ploše letenského stadionu se vystřídalo na 16 tisíc cvičenců!

Nezapomínáme na ony chvíle, které jsme zažili v Sokole jako žáci a potom, na posledním, desátém všesokolském sletu už jako muži! Vzpomeňme na obětavé cvičitele, na všechny ty laskavé bratry Štípký, Pitráky z bubenečské jednoty, na „starého“ Paroubka v Holešovicích, který v sedmdesáti cvičil v jediném večeru družstvo mužů i dorostenců! A na bubenečského přeborníka Benetku, závodního gymnastu, jenž byl chloubou bubenečské jednoty, neboť se na bradlech a tuším i na koni na šíř probojoval až na mety evropské. Pro pobavení kamarádů prováděl pak Pavel Benetka, povoláním komíník, bravurní „stojku“ na komíně činžáku, pochopitelně z místa, „tahem“!

A kdo myslíte, že všechny tyhle obětavé „brášky“ platil, jaké to „odstupné“ a honorární honoráře za svou obětavou práci dostávali? Prozradím vám jedno tajemství: Nic. Nikdo je neplatil a od nikoho si nic nevzali. Jejich práce byla naprosto dobrovolná. Žádná reklama, žádný sponzoring, žádné uplácení za obecně prospěšnou činnost. Prostě radost a oddanost dobré věci.

To všechno způsobila ona skromná, dávno zapadlá a chcete-li i „zastaralá“ idea: potřeba sdružit se, mít pocit sounáležitosti, potřeba sloužit dobré věci, udělat něco dobrého ve prospěch druhých. Myšlenka Tyršova.

Miroslav Tyrš, učitel dějin umění na pražské univerzitě, vyšel z antického ideálu harmonie a tělesné krásy. Vytvořil tělocvičnou soustavu a organizaci, pomocí které se kult krásy, síly a tělesné dokonalosti mohl stát záležitostí širokých vrstev.

V průběhu let a zásluhou dobrovolných pracovníků se sokolská myšlenka rozšířila i na jiné druhy sportu a postupně zabírala i další obzory společenské a duševní: knihovny, divadlo apod. Sokolstvo nebylo jen národní milicí, která se osvědčila při prvních krůčcích státní samostatnosti (v čs. legiích např. zdomácněly české sokolské povely a vojenské názvosloví), ale mělo i své poslání mravní: vystupovalo proti nezdravému partajnictví, snažilo se čelit, byť ne zcela úspěšně, i systému totalitnímu.

V době, v níž vládne „telekomunikace“, „produkce“, „globalizace“, na jejichž pozadí se odehrává tvrdý boj o život, o výdělek, o požitkářský blahobyt, zní ovšem heslo: „Ni zisk, ni slávu“ zastarale, upjatě a romanticky. Pokusme se zkoumat, v čem jsou dnešní slabiny původní Tyršovy myšlenky!

Zakladatelé Sokola spojovali svou činnost s hnutím za české (a slovenské) národní uvědomění. Dělalí to v době habsburské nadvlády a jejich činnost měla proto nutně charakter obranný. Myšlenka národní bránila zájmy dosud nepevně a hospodářsky nezakotvené české menšiny. Na tom není nic špatného, protože v dané

situaci to bylo jediné možné řešení. Leč postupem doby úzce nacionální vědomí nestačilo, stalo se samospasitelným a vhánělo ideu českého státu do izolace.

To se týkalo i Sokolstva. Příliš dlouho trucovalo a protestovalo proti útlaku zvenčí. Obranný reflex, pochopitelný u malého národa ve středu Evropy, zní dnes příliš archaicky. Jde o to prosadit se mezi ostatními, a to nejen snahou, ale i silou, prací, schopnostmi. Znamená to, že máme odhodit myšlenku národa jako starou a nepotřebnou veteš? Oddat se pomyslnému evropskému světoobčanství?

Co někdy poslouží jedincům, nestačí národu, jako duševně různorodému a komplikovanému celku. Všichni nemůžeme emigrovat a hromadný exodus přesídlenecké Evropy způsobuje další, druhotné problémy. A pak, jsou povahy nostalgické, u kterých rozhodují jisté resentimenty, jako je domov a vlast, jež k sobě tuto komunitu pojily a snad i pojí.

Tato situace vybízí k otázce: je vůbec prostor pro „národní“ entusiasmus? Nejsme rozdělení na individuality, anebo partaje? Není tato pospolitost jen zastaralou legendou, čerpající z dávných iluzí a pověr?

K uplatnění zdravé národní ctižádosti v obrovské evropské a světové konkurenci nestačí ovšem výše zmíněný „obrný reflex“ (formulovaný jako model: „Me jsme me a me se nedáme“, nebo jako resentiment: „zlaté české ručičky“). V současném kontextu ožívá myšlenka o „nesamozřejmosti“ národa, kterou kdysi nastolil Milan Kundera. Má vůbec smysl trvat na existenci národního celku, nemáme-li současně na mysli dimenzi mravní a společenskou?

Krátce řečeno: máme-li jako národ existovat, je třeba něco umět, něco znamenat, v něčem ukázat a osvědčit své prvenství, doma i ve světě. Pak teprve přijde na řadu národní svéráz.

Tyršovy myšlenky a ideály neztrácejí svou platnost tehdy, budou-li nově obnovovány a naplňovány. třeba tak, že si připomeneme jeho výzvu k „neustálému boji“ a k „věčné nespokojenosti“, což není v rozporu, ale naopak v souladu s etickým kodexem národních tradic. Ani demokracie není myslitelná bez individualit, bez jejich entusiasmů, ale i osobní statečnosti a mravnosti.

Heslo „Ni zisk, ni slávu“ by mohlo být záležitostí všech, kteří touží po něčem hodnotném a čistém.

Radko Pytlík – výňatek z knihy „Toulky Prahou 7“

Zahájení 14. Vsesokolského sletu se zúčastnily i stovky zahraničních Sokolů 3-7-2006 Milena Štráfeldová radio.cz

O víkendu byl v Praze zahájen 14. Vsesokolský slet. Tisíce jeho účastníků zaplnily v sobotu večer Sazka Arénu. V neděli dopoledne prošel dvacetitísícový průvod centrem Prahy. V jeho čele šly i stovky Sokolů ze zahraničí. Slet vyvrcholí 5. a 6. července hromadnými skladbami na Rošického stadionu na pražském Strahově.

Foto: ČTK

14. Vsesokolský slet byl zahájen v sobotu večer při slavnostním gala představení v pražské Sazka Aréně. Na tribunách se sešlo až 17 tisíc jeho účastníků a hostů, mezi nimi byl i premiér Jiří Paroubek. Přijely i stovky členů zahraničních sokolských jednot z celkem 14 zemí světa. Přivítal je starosta České obce sokolské Jaroslav Bernard: *„Zvláště srdečně vítáme mezi námi naše krajany, Sokoly ze zahraničí, kteří v době, kdy Sokol v zemi jeho zakladatelů nemohl svobodně existovat, hrdě nesli sokolské prapory ve svých nových domovech a významně přispěli k udržení tradice sokolských ideálů.“*

Do Prahy se vypravili Sokolové ze Spojených států, Kanady, Austrálie, z Německa, Rakouska, z Francie, ze Švédska i několika zemí jižní a jihovýchodní Evropy. Nejpočetnější skupinou byli Američtí Sokolové, kteří šli v čele nedělního průvodu Prahou: *„Jsou tu asi tři stovky Amerických Sokolů z celých Spojených států. Z Kalifornie, New Yorku, z Texasu, Chicaga, Omahy, Minnessotty,“* řekl k tomu prezident Amerického Sokola Larry Laznovsky. Sokol v Americe vznikl jen krátce poté, co byl založen v Čechách. Nejstarší sokolská jednota v Saint Louis si loni připomněla své 140. výročí. Na sedm desítek Sokolů přijelo podle starosty tamního Sokola Juraje Kořistky i z Kanady.

"Pokud vím, tak bude cvičit pětaticet dospělých plus šest dětí. Přijeli jsme hlavně z Toronta, pak je tu druhý nejvíc zastoupený Montreal a Ottawa."

Na slet se chystali i Sokolové v Austrálii. Potvrdila to i vedoucí sokolské jednoty v Canbeře Zora Kašpárková. Sama v Sokole cvičí od svých tří let: *"My jsme pobočka Canberra, patříme k Sydney. Nacvičovali jsme tři v Canbeře a jedna nacvičovala v Melbourne."*

Silné tradice má Sokol v Polsku. Například jednota v Bydgošči letos slaví stodvacáté výročí svého vzniku a má okolo tisíce členů. I v Polsku musel být Sokol podle jeho prezidenta Andrzeje Bogutzkého padesát let v ilegalitě. Na slety do Prahy jezdí Poláci pravidelně: *"V roce 2000 nás bylo na sletě v Praze dvě stě cvičenců a letos je jich stovka."*

Foto: ČTK

Foto: ČTK

Průvodu se vedle Sokolů z Bulharska, Srbska, Slovinska, Horní a Dolní Lužice a početné výpravy Sokolů ze Slovenska účastnili i Portugalci. V Lisabonu je Sokolů prý rovná stovka a se sokolskou myšlenkou se seznámili při návštěvě Kanady.

Průvodu po celé jeho trase Václavského náměstí kolem Národního divadla, Rudolfiny až na Staroměstské náměstí přihlížely stovky lidí a mnozí se přitom nebránili dojetí: *"Úžasně se mi to líbí. Úplně jsem dojatá, potřebovala byh lajntuch na slzy."*

Zahraniční Sokolové zacvičí během tohoto týdne v sídle pražského Sokola v Tyršově domě, zúčastní se ale i závěrečných hromadných cvičení. Diváci je uvidí především ve skladbách Ta naše písnička česká a Chlapáci na pražském Strahově.

Tisíce sokolů prošly Prahou Lidové noviny

šního pochodu neskrývala ani dvaasedmdesátiletá Eva Matinová z Kutné Hory. Se svými sestrami z oddílu vyšla v Libuši - tradičním sokolském kroji. „Všechny jsem je šila a renovovala sama,“ popisovala. Na sokolském sletu cvičila již jako mladá. „Sokol pro mě znamená čestnost, poctivost, skromnost a být rád na světě,“ dodala.

Vedle tradičních krojů měli účastníci pochodu i dresy, ve kterých vystoupí na hromadných cvičeních na pražském Strahově. Paradoxně vedle krojů a dechových hudeb působili sokolští aikidisté z TJ Sokol Košíře v kimonech. Jako rozpor to nevnímají. „Aikido rozvíjí tělesnou i duševní stránku člověka, což je stejné jako sokolské heslo: Ve zdravém těle zdravý duch,“ řekl jeden z nich, Jiří Marek.

Hlavní program sletu se bude konat na Strahově. Ve středu například mladší žákyně předvedou skladbu Sluníčka, mladší žáci zacvičí skladbu Karimatky. Muži a dorostenci se ukážou jako Chlapáci, seniorky a senioři zacvičí na téma Ta naše písnička česká. Slet si vyžádá určitá dopravní omezení v Praze 10, v okolí vlakového nádraží Vršovice. Právě odsud v pátek budou cvičenci odjíždět. Čtk

Všesokolský sjezd skončil Autor: Pavel Wellner, Lidové Noviny

PRAHA 6. července 2006 Za bouřlivého potlesku byl na Strahově slavnostně ukončen čtrnáctý všesokolský slet. Příští slavnosti a cvičení se budou konat opět za šest let. Akce se zúčastnilo 15 tisíc členů Sokola z České republiky a 2000 cvičenců ze zahraničí.

Čtrnáctý všesokolský slet skončil, ať žije patnáctý slet, který bude za šest let a bude ještě krásnější. S těmito slovy se dnes loučili účastníci hromadných cvičení. V 16

skladbách vystoupilo ve středu a dnes na stadionu Evžena Rošického na pražském Strahově 15.000 členů České obce sokolské a 2000 sokolů z 20 zemí celého světa.

Početnou delegaci vyslali Slováci a krajané z USA. Nejstarší cvičence bylo 92 let, nejmladší cvičenec oslavil rok. Dnešnímu cvičení přihlížel z tribuny prezident Václav Klaus. Na závěr poděkoval cvičencům za to, co předvedli. "Děkuji jménem svým a já myslím, že celý národ je rád, že děláte to, co děláte," řekl.

"Počasí přálo, cvičenců bylo hodně, návštěvníků také, přestože jsou svátky; spokojenost

je veliká," řekl ČTK po skončení sletu vedoucí tiskového oddělení České obce sokolské Zdeněk Kubín.

Zatímco střeďeční vystoupení ozvláštnily ohňové efekty, dnes se nad plochou stadionu proletěli dva sokoli. Jejich pánové v tradičních sokolských krojích je vypustili při zahajovacím ceremoniálu na okružní let.

Poté následovalo cvičení. Velký ohlas u publika měly všechny skladby pro děti. Bouřlivého potlesku se dostalo cvičencům v krojích ze všech oblastí Čech, Moravy a Slezska, kteří za zvuku lidové hudby roztančili celou plochu.

Stejně jako při střeďečním večerním vystoupení, i dnes si srdce diváků získali senioři a seniorky v bílých vyšívaných halenách a modrých kalhotách či sukničích, z nichž mnozí dávno překročili osmdesátku.

Věk však na sobě nedali znát, cvičili a zpívali a spolu s nimi i celý stadion skladbu Ta naše písnička česká od Karla Hašlera. V této skladbě vystoupila i řada krajanů.

Na závěr sletu byly sňaty vlajky České republiky a České obce sokolské, které po oba sletové dny vlály nad plochou. Všechna vystoupení prakticky trvale provázal potlesk diváků, často skandovaný a doplněný pochvalným voláním. Všesokolský slet začal v sobotu a jeho součástí byla řada kulturních, společenských a sportovních akcí včetně slavnostního průvodu Prahou. Lidovky.cz, ČTK

Sokol vznikl v roce 1862, založili ho Miroslav Tyrš a Jindřich Fügner. Tradice všesokolských sletů sahá do roku 1882. Sokol patří se 190.000 členy mezi největší občanská sdružení v zemi. Nabízí různé druhy sportovních aktivit, v některých odvětvích vychovává i špičkové závodníky, například v akrobatickém rokenrolu. Po svém znovuoživení v roce 1990 uspořádal v Praze dva slety, v letech 1994 a 2000.

Jak žijí sokolské organizace v zahraničí?

Milena Stráfeldová radio.cz 10-06-2006

V Česku má Sokol přes sto tisíc členů, dalších zhruba padesát tisíc jich ale žije v zahraničí. Od konce 19. století se sokolské hnutí ve světě dokonce stalo i jakousi páteří krajanského života. O životě zahraničních Sokolů jsem měla před časem možnost mluvit s jedním z jejich čelných představitelů, dr. Vratislavem Zbuzkem. Největší počet zahraničních členů Sokola podle něj žije ve Spojených státech. K historii tamních jednot mi řekl: "Řada těch organizací vznikala hned záhy po založení Sokola, čili oni mají svoje historie. Jedno z nejmladších sokolských hnutí v západním světě je Sokol Kanada, který slavil již devadesát let svého trvání. Slovenský Sokol ve Spojených státech byl založen v roce 1896, před ním tři roky Dělnický americký Sokol, tedy už v 19. století.

Americká obec sokolská svou první jednotu založila již v roce 1865, čili tři roky po založení Sokola v Praze."

Miroslav Turš

Jednoty ve Spojených státech mají podle Vratislava Zbuzka i svůj pravidelný program. *"Americká obec sokolská, dále Slovenský Sokol USA a v Kanadě Sokol Kanada - ty mají svoje slety jednou za čtyři roky. Bylo jich požehnaně, například Americká obec sokolská měla minulého roku ve městě Detroit ve státě Michigan již svůj dvacátý slet."*

I v západoevropských zemích, například v Rakousku, Švýcarsku nebo ve Francii, mají Sokolové dlouhá léta své pravidelné podniky. Jejich tradice vlastně nebyla nikdy přerušena. Jednou z takových akcí jsou srazy u Tyršova pomníku v Rakousku, kde zakladatel Sokola zemřel. Sokolové tu mají svoje turnaje, třeba ve volejbale, a během celé éry komunismu měli na různých místech i slety.

Velmi aktivní se ale v posledních letech podle Vratislava Zbuzka stávají i některé sokolské organizace ve střední a východní Evropě. *"Například velmi dobře si vede nyní polský Sokol, který pořádá svoje -slety. Má také výměnné akce s Českou obcí sokolskou, například dvě stě žáků se zúčastnilo sokolského sletu v roce 2000 v Praze a právě tak zase dvě stě českých žáků na polském sletě."*

Národní sokolská organizace existuje i Austrálii. V Jižní Americe nebo v jižní Africe jsou alespoň ojedinelé jednoty. Jedenáct národních organizací je sdruženo ve Světový svaz Sokolstva, který byl založen v roce 1993. Zahraniční sokolské organizace se často vyvíjely zcela nezávisle na zdejším dění. Podstatné ale podle dr. Zbuzka je, že jejich program je založen na Tyršově a Fügnerově ideologii a vychází z českého Sokola. Členové těchto organizací přitom dnes už mnohdy ani nemluví česky. *"Zajímavé je, že v těch zahraničních Sokolech už je celá řada lidí, kteří nemají nic společného s českým etnikem. Věc, která vznikla historicky v českých zemích, byla vlastně exportována do zahraničí a dnes už se tam vyvíjí svým způsobem, protože oni mají svoje národní organizace. Ale s tím vědomím, že toto celé hnutí a celá organizace vlastně pochází odtud."*

Je pochopitelné, že mladí lidé, kteří se narodí v jiných státech a mluví jazykem té země, se asi sotva budou shromažďovat ve spolku, kde se mluví jakousi cizí nesrozumitelnou řečí. Vratislav Zbuzek je přesvědčen, že tam, kde příliš trvají na krajanských prvcích, budou nejspíš do budoucna ztrácet hodně členů z mladé generace.

Jednou z dlouholetých členek amerického Sokola je i paní Jarmila Vogelová, se kterou jsem se setkala při Světovém kongresu Společnosti pro vědy umění v Plzni. Paní Vogelová emigrovala z Československa krátce po únoru 1948 a od té doby se v Kanadě a později ve Spojených státech nejen pravidelně účastní sokolských akcí, ale organizuje i činnost dalších krajanských sdružení. Zajímalo mne, jak se do Ameriky dostala: *"Odešla jsem v roce 1948, ilegálně, to jsem musela utíkat přes kopečky a bylo to velmi obtížné. Nakonec jsem musela pěšky přejít přes tři hranice, nežli jsem se dostala do americké zóny v Německu, protože se zatýkalo na Šumavě a mne někdo převedl špatně do rakouské zóny ruské. V 48. roce to bylo ještě ostře hlídáno, takže uprchlíci neměli možnost nebýt zavřeni. Kupříkladu jakmile nás viděli policajti bez dokladů, tak by nás byli vrátili, tak jsme se jim museli vyhýbat. O ničem takovém samozřejmě nikdo nevěděl, dokud neodešel. Potom jsme byli dlouhou dobu v uprchlickém táboře v Ludwigsburgu, v Arsenal, a tam nebyly vůbec imigrační možnosti. A já jsem bohužel neměla venku příbuzné, tak jsem se musela nechat zapsat na jedinou akci, která byla nabízena českým uprchlíkům, a sice Austrálii a Kanadu."*

Jarmila Vogelová proto nejprve odjela do Kanady, kde prožila několik let. Na tvrdé začátky v emigraci vzpomíná dosud: *"Ten první rok, když jsme přijeli do Kanady, tak to bylo po sedmi měsících v uprchlickém táboře, kde jsme živořili a kde nebyly hygienické možnosti, takže jsem se poprvé vyspala mezi prostěradly a na polštáři a osprchovala v Halifaxu v Kanadě. A potom, jelikož jsem měla jazykové schopnosti a odškrtnla jsem franštinu, tak mne poslali do Winnipegu, kde byly francouzsky mluvící sestry řádu Mother You Will, které mne zaměstnaly v tuberkulózním sanatoriu mimo město. Tam jsem pracovala v knihovně a musela jsem vozit knihy mezi pacienty. A tam jsme byli strašně opuštěni."*

Omezování a totalitním praktikám, před kterými utekla z Československa, se ale paní Vogelová docela nevyhnula ani ve "svobodném světě". Jeptišky po ní totiž

žádaly, aby páčila knihy, které byly na církevním indexu, a to se jí přičilo. Protože se odmítla podřídit, přeřadily ji na nejpodřadnější práci na poli. Jarmila Vogelová pak pracovala na farmě u Montrealu, dokud ji zde neobjevil její budoucí manžel, americký unitářský pastor z Kalifornie. Ten po ní pátral už z Československa, kde se seznámili při posledním sokolském sletu v Praze. Z Kanady pak odjela v roce 1951 do Kalifornie, kde žila s manželem dalších deset let. Se svým druhým mužem, českým emigrantem dr. Vogelem, pak dlouhá léta působila v krajském Masarykově klubu v Bostonu - dodnes je jeho předsedkyní. To už je ale docela jiná historie.

21. srpen 1969 očima neznámého fotografa

V zasutých fondech a archívech bývalých mocenských složek komunistického Československa se čas od času objeví materiály nevyčísitelné hodnoty. Mezi ně patří i fotografie zabavené občanům Veřejnou či Státní bezpečností. Obvykle se týkají masových vystoupení českého a slovenského obyvatelstva proti domácímu komunistickému režimu. Ty, které zde otiskujeme, jsou staré právě sedmatřicet let - neznámý autor je pořídil 21. srpna 1969.

Neznáme identitu demonstranta, který 21. srpna 1969 vytvořil tuto emotivní sérii fotografií, přesvědčivě dokumentující odpor české veřejnosti proti rok trvající okupaci, nadcházející Husákově normalizaci i brutální zákrok mocenských složek, zejména útvarů Sboru národní bezpečnosti a „stranické armády“ - Lidových milicí.

Obdobně nám není známo, kdy tyto fotografie padly do rukou policie. Zda se tak stalo ještě v průběhu demonstrace, či v následujících dnech, nebo snad někdy později. Podle formátu snímků se však zdá, že

byly vyvolávány až na policejní úřadovně.

HUSÁKOVA KLIKA SE PŘIPRAVILA

Od dubnového převzetí moci se mocenská skupina Gustáva Husáka - pochopitelně v součinnosti se sovětskými orgány - připravovala na první výročí okupace pěti armádami Varšavské smlouvy. V průběhu léta 1969 Veřejná bezpečnost horečně cvičila své těžkooděnce a připravovala je na zásah, Státní bezpečnost odhalovala „ilegální“ skupiny opozičních občanů, likvidovala „tajné“ tiskárny chrličící protirežimní letáky. Speciální jednotky proti demonstrantům vyčlenila a připravovala i naše „lidová“

armáda. Pořádkové jednotky byly vystrojeny a vy-zbrojeny štíty, dlouhými obuškami a vrhači slzotvorných granátů z dovozu - z Polska, které mělo bohaté zkušenosti s potlačováním protikomunistických demonstrací.

Přes rozsáhlé přípravy a ideologickou masáž v médiích byla nakonec státní moc překvapena rozsahem občanského odporu. První lidé se na Václavském náměstí začali scházet již v podvečer 16. srpna 1969 a každým dnem jich přibývalo. První výstřel tu padl 19. srpna. Druhého dne dopoledne vypukly první střety v okolí sochy sv. Václava. Centrální pražské náměstí se

policii nedařilo vyklidit, situace kulmi-novala kolem čtvrté hodiny odpolední. Proti demonstrujícím davům byli kromě jednotek Veřejné bezpečnosti a Lidových milicí nasazeni dokonce i pohraničníci. Po brutálním vyčištění Václavského náměstí se srážky přenesly do okolních ulic. Soustředěný nápor pořádkových jednotek s vodními děly i obrněnými transportéry se někteří z demonstrantů na Příkopech či

v Rytířské ulici snažili zastavit improvizovanými zátarasy a na některých místech i házením kamenů.

Situaci se mocenským složkám podařilo zvládnout až kolem půlnoci díky nasazení armády. U Obecního domu zaplatili demonstranti daň nejvyšší - příslušníky Lidových milicí byli zastřeleni František Kohout a Vladimír Kruba.

PENDREKOVÝ ZÁKON A DALŠÍ MRTVÍ

Také 21. srpna 1969 se pochopitelně soustředila pozornost na Václavské náměstí. Již v poledne bylo téměř zaplněno. Podle odhadů západních médií tu bylo 50 až 100 tisíc lidí. Po násilném vyklizení náměstí se střety mezi demonstranty a zásahovými jednotkami opět přenesly téměř na celé území Starého Města, části Nového Města i dolní části Vinohrad (kolem rozhlasu).

Kromě jednotek Veřejné bezpečnosti bylo proti demonstrantům nasazeno i 2100 příslušníků armády a 3500 členů Lidových milicí. Přesto situaci v Praze vyřešilo až devadesát tanků 17. tankového pluku, které byly nasazeny do ulic ve večerních hodinách. Na následky střelných zranění zemřel čtrnáctiletý Bohumil Širínek.

Demonstrace a střety s komunistickou mocí pochopitelně probíhaly i jinde - v Brně, kde byli zastřeleni Dana Muzikářová a Stanislav Valechrach, Liberci, Ústí nad Labem, Plzni, Českých Budějovicích, Hradci Králové, Ostravě, Olomouci a dalších městech. Kromě zvláštních jednotek podřízených ministerstvu vnitra bylo proti vlastním občanům nasazeno téměř 20 tisíc vojáků a ještě o sedm tisíc víc příslušníků

režimem.

Lidových milicí. Na celém území Československa bylo zadrženo více než 2400 občanů, osmdesát procent z nich bylo mladších pětadvaceti let. Řada z nich byla v průběhu zadržení - na základě tzv. pendrekového zákona, přijatého předsednictvem Federálního shromáždění a podepsaného Alexandrem Dubčekem - fyzicky i psychicky trýzněna. Tyto události ovlivnily československou společnost - včetně mladé generace - natolik, že srpnové demonstrace roku 1969 byly na téměř dvacet let posledním masovým projevem nesouhlasu s komunistickým

CESTA BOUŘÍCÍ PRAHOU

Na dlouhou dobu se oficiálním výkladem tehdejších událostí stala brožura Neprošli, bagatelizující a kriminalizující události ve dnech prvního výročí okupace Československa. Byly v ní publikovány rozmazané a neostré fotografie, které měly podporovat komunistický pohled na „kontrarevoluční“ živly řízené ze Západu.

Situace v centru Prahy vypadala ve skutečnosti tak, jak ji zachytil náš neznámý

fotograf. Ten se nejprve v odpoledních hodinách 21. srpna 1969 zúčastnil demonstrace přímo na Václavském náměstí, jak o tom svědčí fotografie zachycující vytlačování demonstrantů od sochy sv. Václava k Můstku. V mracích slzného plynu a v přímé konfrontaci s vodními děly se na Příkopech - před Savarinem a Československou obchodní bankou - zřejmě prosmýkl třídou Politických vězňů k hlavnímu nádraží a před rozestavěnou budovu Federálního shromáždění. Posléze byl svědkem „ochrany“ budovy Československého rozhlasu jednotkami Lidových

milicí. Identifikovatelnou část své pouti skončil podle všeho na náměstí Míru.

Kdo by si vzpomněl na 21. srpen 1969, když dnes kráčí po intimně známých místech. Vše se od té doby proměnilo, pražské ulice i domy získaly novou tvář. A tak už jen staré fotografie připomínají, co se tu odehrávalo za dramata. Že jsme svobodu a demokracii nedostali zadarmo.

Reflex 34/2004

++++
České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svaté Marty každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.
++++

Ohlasy čtenářů

Nazdar sokolové v Austrálii!

Jak jsem slíbil v posledním e-mailu, píši Vám dojmy z XIV.sletu, který se konal dnes v Praze na Strahově. Celý dnešní slet přenášela od 14.hodin česká televize za přítomnosti prezidenta Klause. Vůbec nejde popsat tu skvělou atmosféru, která na Strahově byla. Počasí bylo překrásné, nikde ani mráček, teplota okolo 30 stupňů a nálada všech velmi dobrá. Nelze napsat, které vystoupení bylo lepší. Začaly ženy, pak rodiče a prarodiče s dětmi, nejmladšímu cvičenci byly dva roky. Poté nastoupili žáci, dorostenci, pak bylo vystoupení krojovaných párů s kroji z celých Čech, cvičenci s trampolínou. Skladbou Hašlerových písniček začalo vystoupení na téma "Ta naše písnička česká", cvičení starších sokolů z celého světa. To bylo hodnoceno jako velmi překrásné, bylo vidět, že někteří sokolové jsou opravdu v letech, ale tam se cítili mladě. Na závěr při odchodu bylo vidět hodně vlaječek zemi, které tam cvičily. Bohužel Vaši vlajku jsem tam nezahlédl. V přestávce dávali rozhovor s americkým sokolem, ale anglicky, protože jak se omluvil neuměl česky. Líbilo se také cvičení "Chlapáci II", kterým společně se ženami vystoupení zakončili. Celkem bylo 17.200 cvičenců, kteří se předvedli ve vší parádě s velkým zážitkem. Po vystoupení bude po celé Praze následovat všesokolská veselice. Jistě to budete mít celé nahrané na videu, abyste i Vy viděli tu atmosféru a cvičení jednotlivých skupin.

S pozdravem pevného zdraví se loučí Mila a Manka Průšovi Praha.

Vážený pán redaktor!

V poslednom čísle Vestníka som si prečítala poznámku o mojom varení v sokolskej reštaurácii. Ďakujem za pochvalu a poznámky ktoré rada prijímam... Predtým než som začala variť v Sokole som mala skúsenosti zdedené od mojich predkov ktorí pochádzajú z Čech kde mám plno príbuzných a tiež som si urobila vlastný prieskum u tunajších českých žien (aj mužov) a tak som vyskúšala viac receptov kým som dospela k alternatíve na spôsob "česko-moravský". Recept podľa ktorého robím sviečkovú príkladám. Podotýkam, že celý "problém" je v odlišnosti koreňovej zeleniny Austrálie ako aj špecifika mäsa. To zo slovenským spôsobom nemá nič spoločného! Po slovensky robím len halušky... Gabi Bartošová.

(Pozn. red.: Recept pro nedostatek místa neuvěřejnějeme, přijďte ochutnat.)

Vážený bratře pokladníku!

Posílám šek na Věstník, je velice zajímavý, můj manžel i já jsme to rádi četli. Vy mě neznáte, chodili jsme na zábavy (když jsme byli mladí). Můj manžel Jaroslav Hrdina nebyl členem, ale hodně lidí v Sokole ho znalo. Zemřel 25.5.2006 po delší nemoci na rakovinu plic ve věku 84 let. Budu velice ráda kdyby to hlavně ti staří členové věděli. Děkuji. Vaše sestra Jiřina Hrdinová Sydney.

Milá sestro, přijmi, prosím, naši upřímnou soustrast. Redakce Věstníku.

SOKOL STARS – KIDS 0 TO 10 YEARS OLD

*Twinkle twinkle Sokol Stars
Hanging off the monkey bars
Trampolines and climbing walls
Somersaults and bouncing balls
Twinkle twinkle Sokol stars
Hanging off the monkey bars*

SATURDAYS FROM 3.30 TO 4.30

AUG 12; SEP 9, 23; OCT 7, 21; NOV 4, 18; DEC 2, 16

CALL JANE 0438 014 125

Žalov.

Odešla nám na věky vzácná exilová pracovnice v Austrálii paní **Vlasta Vlažná** po krátké ale zálučné nemoci. Od svého příchodu do Sydney s manželem a malou dcerkou oba pro českou - dříve československou - věc neúnavně a nezištně pracovali. V padesátých a šedesátých letech nebylo českého podniky, kterého by se Vlasta Vlažná nebyla aktivně zúčastnila, především jako organisátorka a vroucí recitátorka a také jako vyhledávaná herečka. Bez Vlasty Vlažné a jejího citlivého přednesu se neobešel žádný osmadvacátý říjen. Když bylo v Sydney zřízeno české vysílání v SBS stala se právě ona jeho první jeho hlasatelkou, také s duší jí spřízněnou paní Janou Reichovou. Vytvořily a prováděly spolu zcela osobitý a všemi uznávaný způsob presentace českého vysílání po dlouhou řadu let - a to byl bez nadsázky zlatý věk českého rozhlasového vysílání, zcela originální a nenapodobitelný. I po odchodu od rozhlasového mikrofonu setrvala zesnulá v úzkém sepjetí s českou komunitou a každé její vystoupení bývalo nezapomenutelným prožitkem. Bohužel až ku sklonku svého plodného exilového života se dočkala dávno zaslouženého plného uznání své vynikající práce. Vychovala tři zdárné děti, dvě z nich narozené již v Sydney. Zemřela jako vdova obklopena láskou svých milých dětí i vnoučat a bude vždy vděčně a s láskou vzpomínána všemi mezi nimiž zde žila a pracovala. Budiž Ti, milá Vlasto, australská země lehká.

* * * * *

V červnu nás opustil jeden ze zakládajících členů Sokola Sydney a dlouholetý čtenář Věstníku bratr **Viktor (Václav) Bartík**. Zesnul náhle při návštěvě u syna v Americe ve věku 85-ti let. Svého času vlastnil lahůdkářství v Redfern a později domov důchodců. Po odchodu do důchodu po dlouhá léta obětavě doručoval „Meals on Wheels“.

* * * * *

Dlouholetá partnerka bratra Miroslava Diviny zesnulého 31. ledna, **Věra Vachlová**, se po dvacetiletém soužití nedokázala smířit s jeho odchodem a tragicky skončila svůj život 22. června ve věku 56-ti let.

Hledají se:

Paní Magda Hahn rozená Pokorná narozená 21/12/1931 v Lužci nad Vltavou (otec František Pokorný).

Pan Denis Hejduk narozený 9/8/1954 ve Strakonících.

Máte-li jakoukoli informaci volejte australský Červený kříž 1800 812 028 nebo naši redakci (02) 9528 7928

Z pera otce Jaroslava.

Drazí krajané,

Všem Vám posílám kněžské požehnání a milou vzpomínku na Vás.

Tento dopis píšu v den svého dvacátého devátého výročí mého kněžského svěcení. Ano už to bude brzy třetina století, co jsem přijal z rukou kardinála Tomáška v pražské katedrále svátost kněžství. V tyto momenty, člověk mnoho vzpomíná na všechno prožité, na všechno krásné ale někdy i těžké. Jsou to také myšlenky Pane, jak dlouho ještě budu moci pracovat na Tvé vinici.

A říkám si, že kdyby mi Pán dal ještě žít třeba dlouho a kdybych nic jiného nedělal, jen sloužil mši svatou za bratry a sestry, pak mám šanci udělat ještě veliké dílo. Čím jsem starší, tím více mi přibývá přátel a známých na druhém břehu života, na věčnosti. Myslím i na ty, které jsem nikdy neznal a přitom jsem je křtil, birmoval, oddával a pohřbival.

V tyto chvíle balancuji i své chyby a vybavuje se mi další motivace, kdybych nic jiného nedělal, jen s každým jednal laskavě a měl pro něj pochopení, pak to bude opravdu veliké dílo. Teď mám na mysli ty kteří mi třeba ubližovali a vědomě škodili, že stačí jen odpustit a modlit se za ně a mít je prostě rád takové jací jsou. Že je třeba být vždycky nad věcí těch kteří nás nemají rádi, ba dokonce nás nenávidí. V tyto chvíle myslím i na své vzory, představené ve svém životě, kteří jsou už na věčnosti. Co mě táhlo ke kněžství byla jejich veliká otcovská láska, bylo jejich obrovské srdce.

Ať to byl kardinál Tomášek, Trochta, rektor Poul, nebo Červinka, spirituál Knodl, Koukl a nebo kněží z mého dětství, Pater Bošina, Šenkýř, můj strýček Jaroslav Šimek. Vzpomínám i na mé rodiče, kterým ležela na srdci moje víra, kterou mi vštěpovali.

A HNED SE PROBOUZEJÍ NOVÉ ENERGIE A PŘEDSEVZETÍ. Nemusíš toho tolik stihnout, (je toho mimochodem mnoho, co bych chtěl stihnout), ale všechno, co děláš dělej s láskou a na prvním místě měj Pána Boha. Jakoby se ozývaly v mém srdci hlasy lidí, kteří nikdy nepatřili ke Kristově církvi, nebo proti ní i bojovali a úpěnlivě mi říkali, modli se za nás služ za nás mši sva-tou, moc nám tím pomůžeš, ani nevíš jak Tě potřebujeme, právě proto, že to vnímáš. Chtěl bych tedy splnit na prvním místě toto. Pak jsem Vám říkal jednou při mši svaté, že stále více objevuji klíč k lidským srdcím, že mi je stále více jasné, jak mohu přitáhnout mladé lidi ke Kristu.

Mohu říci, a za to děkuji Pánu, že jsem měl po určité době působení ve farnosti vždycky plně kostely a to nejen starých a ale hlavně mladých lidí. To je také veliký dar, který chci rozhodně naplnit a dotáhnout jej do konce.

Jen v tomto kratičkém zamyšlení vidím, jak je potřeba více býti s Pánem a na něj spoléhat. Prosím Vás proto moji drazí o modlitbu za mě a mou práci. Věřím, že to je jediná cesta, jak mohu splnit mnohé v tom krátkém čase, která mi tady ještě na této zemi zbývá byt by to mělo být třeba ještě pár desítek let.

Předem Vám za všechno děkuji a denně Vás všechny zahrnuji do svých modliteb
Váš Jaroslav.

Fr. Jaroslav Šimek, 70 Homebush Rd, Strathfield, NSW 2135.

Ph.: 02 9746 6131, Fax: 029764 3 040, Mob.: 0403 920 727

Website: <http://czmisie.unas.cz/> email: misiepater@seznam.cz

České bohoslužby v měsíci srpnu:

12.8.2006 v 15.30 hodin, Country Club

13.8.2006 bude obvyklá mše svatá u sv. Marty, Strathfield v 11.30 hod. Po mši sv. pohoštění v místní hale.

20.8. Brisbane v 11 hod.

27.8. 2006 bude obvyklá mše svatá u sv. Marty, Strathfield v 11.30 hod. Po mši sv. pohoštění v místní hale.

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 15.00 hodin v letní a v 14.00 hodin v zimní sezóně.

Neděle 20/8/2006 v 14.00 hodin:

KRÁL SOKOLŮ

V lůně krásné přírody pod hradem mocného pána Baladora žije čtrnáctiletý Tomáš se svým otcem, panským podkoním, dědečkem Metodějem a sestřičkou Agátou. Chlapec od malička vyrůstá v horách, zná každé jejich tajemství a má schopnost rozumět řeči zvířat a ptáků. Jeho život plyne pokojně až do chvíle, kdy je jeho otec nešťastnou náhodou udupán koňmi a dědeček Metoděj se vydá na Baladorův hrad prosit o práci. Tomáš jde s ním a ocitá se tak v novém prostředí panské zahálky, bohatství, ale i podivných pravidel. Seznámí se s Forminou, dcerou hradního pána, která se mu velice zalíbí. Formina jej bere jako přítele, protože se má brzy vdát za mladého Ostrika. Tomáš se připlete do intriky, kterou zosnoval Iver proti svému rivalovi, starému panskému sokolníkovi Vaganovi. Laskavý a moudrý Vagan se snažil pro Baladora získat nádherného královského sokola, symbol svobody a síly. Iver mu tento plán překazil, Vagana pomluvil a sám se snažil dostat na jeho místo. Tomáš, který se kvůli Iverovi stává štvancem, se na svém útěku setkává právě s Vaganem. Vagan a Tomáš se spolu sblíží a Vagan si uvědomí, že tento chlapec se zvláštními schopnostmi bude jeho důstojným nástupcem. Mezitím se na hradě chystá svatba. Podlý Iver však zajme Ostrika, aby se pomstil Baladorovi, který jej i přes jeho podlézavost neuznal za svého pravého sokolníka. Tomáš zachrání Ostrika před smrtí a i když na něho zárlí kvůli Formině, jeho dobré srdce jim nakonec popřeje štěstí. Režie: Václav Vorlíček. Hrají: Juraj Kukura, Klára Jandová, Jiří Langmajer, Marta Sládečková, Lubo Kostelný.

Neděle 10/9/2005 v 14.00 hodin:

TO BYL ČESKÝ MUZIKANT

Učitel František Kmoch je suspendován, protože po nocích hraje na tancovačkách nebo komponuje. V Kolině sestavuje kapelu a jeho příznivec baron Hrubý mu dopomůže k veřejnému vystoupení. Jeho hudba se zalíbí nejen doma ale i ve světě. Režie: Vladimír Slavínský Hrají: Otomar Korbelař, Jaroslav Vojta, Ella Nollová, František Paul, Theodor Pištěk, Marie Blažková, Jaroslav Marvan, Jiří Dohnal, Vladimír Řepa, Zita Kabátová, Hermína Vojtová, Antonín Jedlička, Jan W. Speerger, Slávka Rosenbergová, Jindra Hermanová, Marie Nademlejnská, Karel Kolár, Karel Postranecký, Josef Hořánek, František Černý, Alois Dvorský, Josef Kemr.

Týden zahraničních Čechů 17. – 22.9. 2006 (+ České dny na Slovensku 15. – 16.9. 2006) Rámcový program

Pá 15.9. Místo konání: Bratislava

Dopoledne:- prohlídka města Bratislavy s průvodcem

- vernisáž výstavy českých malířů žijících na Slovensku /Pállfyho palác/
- občerstvení

14:00 - Seminář "Češi na Slovensku"

Večer: - Hudební vystoupení skupiny "Starý orchestrion"

- Večeře

So 16.9. Místo konání: Bratislava

Dopoledne: - Výlet na hrad Děvin /autobusem nebo lodí/

- občerstvení
- Zahájení výstavy děl českých výtvarných umělců žijících na Slovensku za přítomnosti některých autorů (Pállfyho palác)

Odpoledne: - Pokračování semináře (za účasti představitelů kulturního života v Bratislavě a Zastupitelského úřadu ČR)

- Občerstvení

Večer: - Kulturní program Slováckého kroužku

Ne 17.9. Místo konání: UK Praha

17:00 - 18:30 Registrace

18:30 - Uvítací číše vína

Po 18.9. 9:30 Zahájení – Aula Karolina

Odpoledne **Plenární zasedání I. část**

- vystoupení nejvyšších státních představitelů, představitelů politických stran a státních institucí, diskuse
- prezentace státních institucí pečujících o krajanů (Stálá komise Senátu, Podvýbor PSP ČR pro krajanů, Odbor kulturních a krajanových vztahů MZV ČR)
- Zahájení výstavy „Český krajanův tisk ve světě“

Doprovodný kulturní program:

Zahájení výstavy fotografií „Čeští fotografové v exilu“

Út 19.9. Místo konání: UK Praha

Dopoledne **Plenární zasedání II. Část**

- zhodnocení dosažených výsledků na základě rezoluci
- **Veřejná diskuse** (za účasti široké veřejnosti)

Odpoledne Prezentace nestátních institucí a společností přátel zabývajících se otázkou krajanů ve světě

Návrhy opatření na zlepšení práce mezi krajanů a ČR, diskuse

Doprovodný kulturní program:

„Česká filmová tvorba v zahraničí“ – zahájení filmového festivalu

St 20.9. Místo konání: UK Praha

Dopoledne „Média a zahraniční Češi“ - pracovní konference zaměřená na:

- krajanův média (stručná prezentace vybraných a oslovených zástupců, představy o budoucnosti, návrhy zlepšení spolupráce s ČR atd.) a
- česká média ve vztahu ke krajanům (pozornost českých médií záležitostem krajanů ad.)

Odpoledne „Média a zahraniční Češi“ – pokračování pracovní konference

Plenární zasedání III. část – jednání k jednotlivým tematickým blokům (bude pokračovat v regionálních blocích)

Čt 21.9. Místo konání: Senát

Dopoledne

- Uvítání zástupců krajanův spolků a honorárních konzulů představiteli Senátu**
- Pracovní jednání v rámci regionálních panelů** (tematické bloky: kultura, věda, školství, sociální zabezpečení, možnosti obchodní spolupráce, právní služby pro krajanů ad.):
 - Střední a Západní Evropa
 - Severní a Jižní Amerika, Austrálie, Afrika (anglicky mluvící země)
 - Balkán, Východní Evropa, Ruská federace

Paralelně:

Ostatní účastníci: prezentace Libri Prohibiti, návštěva Náprstkova muzea v Praze

Pá 22.9. Místo konání: Senát

Dopoledne Pracovní jednání pověřených zástupců krajanských spolků

Odpoledne Diskuse, přijetí rezolucí

Závěrečná slavnostní recepce + kulturní program

Co o Češích říkají cizinci (Český šok - lidovky.cz – pokračování)

Čiňanka: Pro turisty jste ochotní udělat cokoli

Ze všeho nejvíc na Češích oceňuji jejich skvělý smysl pro humor. Líbí se mi, že se neberete příliš vážně a že si dokážete udělat legraci sami ze sebe.

2. září 2005 Část včerejšího odpoledne jsem například strávila na turistické vyhlídkové lodi v Praze, kde nám výklad o vašem hlavním městě udělala asi pětapadesátiletá docela korpulentní průvodkyně v komických námořnických šatech.

U nás by se taková žena nejspíš bála, aby se nějak nezesměšnila. Raději by se navlékla do upnutého kostýmku a nasadila by smrtelně vážný výraz.

Pro pobavení a pohodu turistů dokážete udělat opravdu maximum. Viděla jsem tady třeba malou skupinku turistů v čele s průvodkyní na jakýchsi motorových koloběžkách, jedoucí s rozzářenými obličejí napříč Staroměstským náměstím. Taková vozítka se v Praze rozhodně vyplatí, není totiž lehké stihnout navštívit všechna ta krásná a romantická místa. Navíc mi tento způsob objevování Prahy připadá velmi neotřelý a bezprostřední.

Velmi mě také překvapilo, jak uvolněně se chováte na veřejných místech. Dokážete si klidně sednout na zem uprostřed náměstí, udělat si pohodlí, sundat boty a sníst svačinu.

Možná ale někdy zacházíte až příliš daleko. Viděla jsem například dívky skotačící napůl svlečené v kašně v centru města. Takové osvěžení je v letním vedru sice asi příjemné, nechápu ale, že se ta děvčata ani trochu nestyděla ukazovat se před kolemjdoucími muži.

Leong Laz San

Angličan: Všechno se učíte zpaměti

Většina studentů, se kterými se vidám, nemá skoro žádné sebevědomí.

30. srpna 2005 Nechápu, proč je učitelé spíš neučí, jak a kde si potřebné informace vyhledat. Třeba se pletu, ale myslím, že by pak byli samostatnější. A možná by si mnohem víc věřili.

Většina studentů, se kterými se vidám, nemá skoro žádné sebevědomí. Výsledek je ten, že se často bojí učitele zeptat, když něco nevědí nebo nechápou. Že prý se nebudou ztrapňovat. Jenže pak se nic nedozvědí a jejich sebevědomí to nijak nepomůže. Je to začarovaný kruh.

Já osobně považuju komunikaci mezi učitelem a žákem za moc důležitou i proto, že vede k větší vzájemné důvěře. Tohle přátelské prostředí jsem u vás nepoznal, vaši učitelé jsou dost nepřístupní. Neradí přiznávají vlastní omyl a studenty si k tělu nepouštějí.

Harry Williamson

Izraelec: Česká vláda nemá úroveň

Chtějí-li být novináři objektivní, měli by místo chvalozpěvů o premiérově popularitě také připomínat mimo jiné jeho podivuhodná přátelství s významnými postavami minulého režimu.

14. srpna 2005 Žiju tu s krátkými přestávkami už osm let, takže prvotní ohromení skvostnou architekturou už pominulo. I nadále mě samozřejmě česká kultura zajímá mnohem víc než česká politika, ale jeden politický postřeh z poslední doby si nemohu odpustit.

Že vaše vláda nemá úroveň, o tom není sporu. Sociálnědemokratická strana je vyčerpaná, nemá kloudný program, neví si rady skoro s ničím, a nejméně snad se

zdravotnictvím. Její politici se vyznačují tím, že pro udržení svých pozic udělají takřka cokoli. Ani jeden z mých českých přátel téhle straně nefandí.

Po velké ostudě bývalého premiéra Grosse klesly sympatie této strany na nulu. Drzého mladíka vystřídal protřelý arogantní muž středních let, což je mnohem nebezpečnější.

Všichni to víte, přesto se denně na titulních stranách novin objevuje informace, že nový premiér je stále oblíbenější. Chápu, že je léto a v Česku se nic moc neděje, chápu i to, že agentury pro výzkum veřejného mínění potřebují vydělávat, ale takováhle práce je k ničemu.

Může být stokrát objektivní informace, že premiér Paroubek má místo včerejších třeba 137 příznivců dnešních 138. Kvůli okurkové sezoně to budou noviny opakovat do omrzení - a lepší reklamu si premiér nemůže přát.

Chtějí-li být novináři objektivní, měli by místo chvalozpěvů o premiérově popularitě také připomínat mimo jiné jeho podivuhodná přátelství s významnými postavami minulého režimu.

Jacob Edelman

Ind: Staráte se jen sami o sebe

První, co člověka při příjezdu do Evropy doslova praští do očí, je spousta upravených a krásných lidí.

12. srpna 2005 První, co člověka při příjezdu do Evropy doslova praští do očí, je spousta upravených a krásných lidí. Při bližším pohledu ale člověk zjistí, že jsou ustaraní, uspěchaní a nevzdělaní. Nechci říct, že Indové jsou více vzdělaní, ale vy svou vzdělanost dáváte okázale najevo, a přitom jste velice povrchní.

Delší dobu jsem strávil v Londýně u rodinných přátel a vcelku jsem si neměl na co stěžovat. Teď, když to porovnám s Českem, kde jsem teprve druhý měsíc, zjišťuji, jaké jsou mezi jednotlivými evropskými zeměmi velké rozdíly.

Tady mám pozici podivína s turbanem, který se určitě nemyje a který je možná dokonce terorista. Moc si to nepřipouštím a ani nemám mnoho příležitostí k tomu, abych o tom přemýšlel, protože jsem obklopen svou rodinou.

Ptáte se mě, co bych Čechům vytkl? Především fakt, že nepřemýšlíte a že si necháte nadiktovat cokoli. Zajímáte se jen o sebe, stačí si otevřít noviny. Vždyť vy vůbec netušíte, co se děje ve světě! Zeptám-li se na Indii, kdo z vás ví o záplavách v Bombaji? O tom, že tam lidé umírají odříznutí od světa, bez pitné vody?

Mám dojem, že všechno přepočítáváte jen na peníze a na svůj prospěch. To se pak ale nemůžete divit, že jsou jiné civilizace rozzlobené. Já neschvaluji násilí, jen říkám - nedivte se.

Bál Džinnáh

Ancient footwear walks all over modern shoes

LINED with hay and held together by a net of rough string, the leather shoes look bulky, itchy and downright uncomfortable.

But if they were good enough for Oetzi the 5300-year-old man found in an alpine glacier in 1991, they're good enough for the modern foot, insists Petr Hlaváček a Czech shoe expert who has created replicas, taken them out for a walk and pronounced them far better than most modern footwear. "These shoes are very comfortable. They are perfectly able to protect your feet against hard terrain, against hot temperatures, against cold temperatures," he said, showing off the replicas in his office at Tomas Baťa University in this eastern Czech town.

Despite their flimsy leather soles, the shoes offer a good grip and superb shock absorption, and are blister-free, Hlaváček says. "It's like going barefoot, only better", he said. "In the Oetzi shoes, you feel something like freedom, flexibility."

Scientists have already learned much from the hunter nicknamed Oetzi (rhymes with curtsy): that his last meal included venison, that he was killed by an arrow, and that he probably spent most of his life within about 80 km of where his body was found. And when it comes to recreating his shoes, there's something

symbolic about the challenge being taken up at the university whose founder's name, Baťa, has been made famous by his worldwide footwear empire.

Replicas of the shoes found with Oetzi. Foto: Petr David Josek

After studying the original shoes at the museum in Mainz, Germany, where they are stored, Hlaváček set out with his colleagues to duplicate them. Václav Grešák a university lecturer and saddler who describes himself as the "hands" and Hlaváček as the "brain" described the challenge in an interview in his university workshop.

First there was the string for the net that kept the hay in place: they had to figure out what it was made of. Ready-made string was out of the question. Eventually, Grešák happened upon an old man who remembered how to make it from thin strips of inner bark.

Then they had to get the right leather. Tests had determined it came from three different animals. Calf skin, no problem. Deer skin, ditto (deer are plentiful here). Finding bear skin for the sole, however, wasn't easy. Grešák finally got his hands on a tattered skin of a bear killed in Canada by a wealthy Czech hunter.

Then the team had to find a method to tan it that would have been available to Oetzi. Grešák tested vegetable fats with no success. Fats from marrow also failed.

Having read an ancient American Indian recipe for tanning, he boiled chopped pig liver and added raw pig's brain. The fatty goo was smeared on to the skin and left for three days. "It smelled very bad and there were a lot of flies," Grešák recalled. But it worked. Now came one of the hardest parts: measuring Oetzi's feet. After two years of bureaucratic wrangling, Hlaváček received permission for 20 minutes of what he describes as "very hard work". A plaster model of Oetzi's small, slender foot the size of a modern 12-year-old boy's sits on a shelf in his office.

The next challenge was finding hay suitable for the lining. Hlaváček had some boy and girl scouts make their own shoes, fill them with grass and try them out. "The children protested," Hlaváček said. The grass was itchy and abrasive. Eventually, the researchers found a grass that was long, soft and resilient. It was perfect for Oetzi shoes. Hlaváček and his team made three pairs of replicas, and several bigger pairs to fit the researchers.

Now it was 2001 and time for a field test: a two-day hike in Alpine terrain near the Italy-Austria border where Oetzi was found. Conditions weren't ideal: there was snow and temperatures were freezing, but Václav Pátek a Czech mountaineer who took part in the hike recalled in a telephone interview that the shoes "were a pleasant surprise". Pátek, who owns a firm that makes mountaineering shoes for extreme terrain, has climbed all of Europe's tallest mountains. "I daresay I would manage to climb them all in the Oetzi shoes," he said.

Susanna Loof, of AP www.sunshinocoastdaily.com.au

ART NOUVEAU

AND THE EMERGENCE OF AN INDEPENDENT REPUBLIC Turn of the 19th and 20th centuries

curatorial by Maurizio Calvesi, introduction by Giorgio de Chirico
translation by the author, introduction by the author

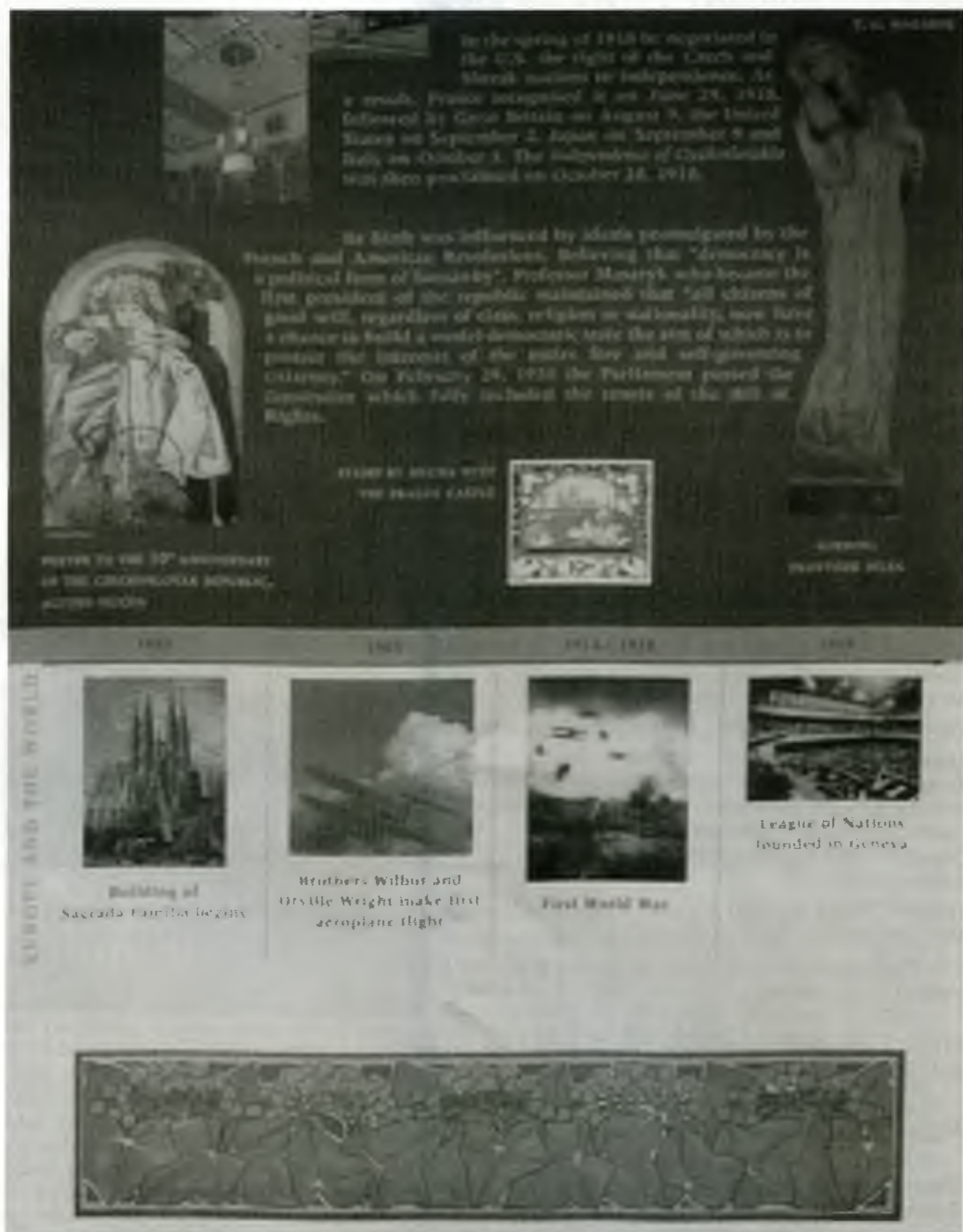
in some editions, and in some editions, in some editions

the original work, in some editions, in some editions

The history of the Republic, in some editions, in some editions
was studied by the Republic, in some editions, in some editions
- name of the Republic, in some editions, in some editions
[The Republic, in some editions, in some editions]

1911

1911 - May 1911

Na této a předcházející straně přetiskujeme poslední panel z významné výstavy „Krásy a taje ČR“.

Chcete schudnúť? Perfektná diéta!

Stačia 4 (slovom štyri) dni tejto diéty. Skratka, stravujte sa ako dvojročné dieťa a schudnete! Dlhé roky je známe, že skoro všetky dvojročné deti sú štíhle. Z toho vyplýva nasledujúca lacná a rôznorodá diéta.

Prvý deň:

Raňajky: Praženica a hrianka s džemom. Zjedzte dve sústa praženice (použite prsty), zvyšok hoďte na zem. Jedenkrát si odhryznite z hrianky a zvyšok džemu rozmažte po tvári a šatách.

Obed: Štyri pastelky (na farbe nezáleží), hrst rozdrvených zemiakových lupienkov a pohár mlieka (trikrát si usrknite a zvyšok rozlejte).

Večera: Čokoládová tyčinka, dva desaťhalierniky, jeden päťdesiathaliernik a 4 dúšky zvetraného piva.

Zákusok pred spaním: Opečte si hrianku a hoďte ju v kuchyni na zem.

Druhý deň:

Raňajky: Zdvihnite suchú hrianku zo zeme v kuchyni a zjedzte ju. Zapite polovicou fľaše vanilkovej príchuti alebo fľaštičkou stolného oleja.

Obed: Polovica fialového rúžu a cigareta (zjesť – nie vyfajčiť). Podľa chuti kocka ľadu.

Olovrant: Oblížte lízatko - až bude lepkavé - a pustite ho vonku do prachu. Zdvihnite ho a olížte do čista. Vráťte sa s ním domov a pustite ho na koberec.

Večera: Kamienok alebo fazuľa (strčiť do nosa). Vylejte kolu do zemiakovej kaše a jedzte lyžičkou.

Tretí deň:

Raňajky: Dva lievance s veľa sirupom. Jedzte prstami a tie si utierajte o vlasy. Fľaša mlieka - polovicu vypite, do druhej napchajte lievance. Po raňajkách odlepte z koberca lízatko, olížte ho a hoďte na gauč s najkrajšími vankúšmi.

Obed: Tri zápalky, pomazánka z arašidov a chlieb s lekvárom. Niekoľko súst vyplujte na podlahu. Pohár mlieka vylejte na stôl a vylížte.

Večera: Miska zmrzliny, hrst lupienkov, trocha vína a káva.

Záverečný deň:

Raňajky: Štvrt tuby zubnej pasty (ľubovoľný druh), kúsok mydla a oliva. Misku vločiek zalejte mliekom a posypte práškovým cukrom. Keď sú vločky nasiaknuté, vypite mlieko a vločkami nakrmte psa.

Obed: Vylížte lupienky z podlahy v kuchyni a z koberca v obývačke. Nájdite to lízatko a dojedzte ho.

Večera: Pohár špagiet s čokoládovým mliekom. Rozžuvané mäso nechajte na tanieri. Ako zákusok si dajte opaľovací krém...

P.S. Pred vyskúšaním diéty sa radšej poraďte s lekárom (inak by ste za ním asi museli zájsť v jej priebehu).

"Mami," ptá sa malá myška, "co je to jed na myši?"

"No, jak bych ti to řekla, to je něco jako kočka v prášku."

"My lady, v knihovně je lupič," hlásí sluha. "Ano? A co čte?"

"Včera jsme se s manželkou pohádali, ale stejně jsem měl poslední slovo já."

"A cos jí řekl?" "Tak si to teda kup."

„Jak vypadá pravý ruský hamburger?“

„Dva lístky na chleba a mezi nimi lístek na maso.“

Chcete-li oslavit svůj významný životní mezník (jako promoci, svatbu, narozeniny) ve stylu, Sokol Sydney má ve svém Národním domě ve Frenchs Forest **společenskou místnost**, vybavenou kvalitní zvukovou aparaturou a nejmodernějším projektorem pro video i fotografie.

Češi volili po celém světě. Podruhé v historii se voleb mohli zúčastnit i Češi žijící nebo i jen momentálně pobývající v zahraničí. *"Spolu s generálním konzulátem v Sydney jsme opravdu nejvzdálenější zastupitelské úřady od Prahy,"* potvrdil nám na velvyslanecký rada Adam Piňos z ambasády v Austrálii. Tam se zapsalo 22 lidí, je ale třeba podotknout, že volebním obvodem hlasovacího místa byla pouze samotná Canberra; pro české voliče v celém zbytku Austrálie byl příslušným volebním obvodem generální konzulát v Sydney. Podle konzula Karla Šrola se do voličských seznamů přihlásilo 84 českých občanů, k urnám jich přišlo padesát šest. *"Volební obvod generálního konzulátu v Sydney zahrnuje Austrálii bez hlavního města Canberra a nejbližšího okolí, Nový Zéland a státy Pacifiku, což znamená přibližně šestnáct tisíc potencionálních voličů, občanů České republiky."* Voliči se do Sydney sjížděli i z dálky několika set kilometrů. Byl mezi nimi překvapivě vysoký počet mladých. *"V působnosti generálního konzulátu v Sydney se nachází hodně studentů z České republiky. Takže poměrně značně tu bylo studentů. Já bych si dokonce troufnul tvrdit, že tak půl na půl to byli studenti a druhá polovina starousedlíci."*(radio.cz) Občanským demokratům (ODS) voliči přidělili 81 mandátů, současně posílili sociální demokraty (ČSSD) o 4 křesla (na 74), komunistům (KSČM) podstatně snížili počet křesel na 26 (o 15 méně), lidovcům (KDU) ubrali 8 mandátů na 13 a straně zelených (kteří doposud parlamentní stranou nebyli) přiřkli mandátů šest. Potěšující byla větší účast voličů - 64.5% (58% před čtyřmi lety). Výsledky jakoby dávaly za pravdu některým komentátorům věřícím, že čím více občanů u volebních urn. tím méně

komunistických poslanců v parlamentě. Za zvláštní zmínku stojí i výsledky voleb mezi krajany v zahraničí. ODS od nich dostalo 50.17%, ČSSD 15.75%, zelení 15.69%, lidová strana 10.13% a komunisté 2.11%. Výsledky byly započítány k volebním výsledkům Jihočeského kraje. V Austrálii se ze 17,000 oprávněných voličů zapsalo k českým červnovým volbám 22 v Canbere a 84 v Sydney, polovinu tvořili studenti na krátkodobém pobytu. Ze sedmdesáti tisíc voličů žijících mimo republiku se jich na 108 zastupitelských úradech přihlásilo 4975, bez nich by o jeden mandát vyhrála levice. Kdybychom mohli volit korespondenčně a přes všechny výhrady, že nerozumíme tomu, co se v ČR děje, mohli jsme výrazněji posunout politickým kyvadlem, podílet se na osudu vlasti. Volby by neskončily nerozhodně: sto pravicových a sto levicových mandátů. (Melbournský Kwart 6/2006)

Olšanský hřbitov - památník tam oběšených(!) Vlasovců, jejichž památce se ani prezident Havel ani prezident Klaus při nedávné návštěvě Putina ani kdykoli předtím nepoklonili, ač za pražského povstání osvobodili mimo jiné rozhlas a pomohli těžkými zbraněmi zachránit Prahu a Pražany.

Fotograf František Zboray - další významné památníky a hroby naleznete na jeho web site www.zboray.com.

Všesokolský slet 2006 dokázal nejen české veřejnosti nýbrž i samotné veřejnosti sokolské mohutnou životnost svého poslání. Snad tím nejhodnotnějším přínosem se ukázala účast obrovského počtu mládeže, dětí i dorostenců ve všech složkách sletového pořadu. A to nejen účast mladých a i těch nejmenších sokolíků jak v průvodu Prahou tak i potom při sletovém cvičení na diváky téměř zcela zaplněném sletišti. Nástupy i cvičení sama byla provázena obrovským a téměř neutuchajícím potleskem i skandováním. To všechno i přesto, že česká media věnovala sletovým událostem takřka minimální pozornost a podporu. Sletový průvod Prahou byl sotva novinami zaznamenán a i sletová cvičení na Strahově probíhala za minimální pozornosti české veřejnosti, i když hlavní cvičební pořad česká televise vysílala - odvysílala, aby chom užili nyní běžného českého žargonu. Slet jakoby byl tepal novým a svěžím životem.

Kromě cvičení na Strahově bylo možno sledovat i jiné zajímavé sokolské pořady a vystoupení. Tak například v Tyršově domě probíhal pestrý kulturní pořad pěveckých sborů z různých oblastí republiky v přílehlém Michnově paláci. Na programu byly

sbory dirigované očividně sokolské věci oddanými a zanícenými sbormistry obou pohlaví v pořadech národních i jiných písní a diváci z Austrálie a jiných konců světa měli možnost vyslechnout zpěvy, které jinak k jejich sluchu doléhají jen ze záznamů. Měl jsem bohudíky možnost jednomu z takových koncertů být přítomen a jak tak napjatě a s dojetím poslouchám, poklepe mi na rameno sestra Milenka Kuldánová-Newmanová. Pak jsme poslouchali spolu. Na ukončení nás čekalo milé překvapení. Kde se vzal tu se vzal statný pomladší sbormistr v sokolském kroji, svolal si na rozšířené podium členy dříve účinkujících sborů a vzápětí se ozvalo několik tradičních sokolských písní z hrdel onoho právě sestaveného mohutného smíšeného sboru. Spějme dál, Jdou sokolské šiky jdou, Šestého července na strahovských hradbách - nu, něco takového možná už nikde nikdy našinec neuslyší.

V prostorách Tyršova domu ale probíhaly i jiné radovánky a zajímavosti. Byla to především cvičení členů několika zahraničních žup. Mezi nimi vyniklo několik představení „Sokola srpskeho“ - to byli úplní kouzelníci na žíněnkách, děvčata i chlapi. Předvedlo se nám i smíšené družstvo Sokola rakouského a také několik družstev z Brazílie dokazovalo svůj cvičební um. Senzační vystoupení nepostrádající exotiky dokázali vykouzlit cvičenci z Kanárských ostrovů. Ti jsou kupodivu už po léta přidružení k našemu Sokolu na vlastní žádost být mezi nimi nebylo jediného Čecha. Sklízeli ovšem také ohromný potlesk. I na tomto vystoupení jsme se jako diváci podíleli s Milenkou Newmanovou a v hustě obsazeném prostoru nám uvolnila místo jistá mladá žena, která chtěla sice původně navštívit sousední Kampu, leč přilákána sokolským ruchem a šumem na hřišti Tyršova domu usadila se jako vděčná divačka mezi sokolským obecenstvem. Tato vystoupení zahraničních hostů, žel, probíhala venku za ukrutného vedra, které v těch dnech v Praze panovalo. Upražení sluncem dohněda na Malé Straně jsem věru neočekával. Při odchodu se ke mně přidružil jistý sokol, že prý je v Praze z Olomouce. Když se pak během řeči dopídil, že hovoří s Australanem div neomdlel... Seděl jsem i vedle vídeňského Čecha, on i jeho žena oba ve Vídni už narození, s dcerou narozenou tamtéž, všichni hovořící plynou česťtinou.

Náhody, náhody! Ještě před skončením sletového průvodu, jak tak stojím na nábřeží před Národním divadlem, div do mě nevrací manželé Kohoutovi ze Sydney a před nimi hopká jejich malá vnučka Janička. Na sletišti sedím a hledím a koho nevidím? Zase bratra Ottu Hanzala pár řad přede mnou. A později mezi tisíci cestujícími v autobuse? Opět Otta Hanzal. Oslavili jsme to obědem v hostinci Na staré faře na Hanspaulce. On také náhodou bydlel v Dejvicích. O sestře Milence Newmanové jsem se už zmínil, ale vystupují z električky u Tyršova domu a kdo že to nenastupuje jako bratr Tomek v sokolské čapce a na hrudi s páskou Župa australská. To všechno mezi tisícovými zástupy lidstva... A cestou domů do Sydney v korejském letadle usměvavá sestra Nováková... Náhody? Mimochodem, Koreánci létají ze Sydney přímo do Prahy a naopak, jako jediná letecká společnost, a lacino. Vřele doporučuji, obsluha skvělá, letušky šarmantní a úslužné. Cestou do Prahy Vás v Soulu ubytují v luxusním hotelu na útraty letecké společnosti, s večeří a s bohatou snídaní.

Před mnoha léty jsem byl přítomen na sokolském sletu exulantů v Curychu. I to bylo svým způsobem velkolepé - ale Praha je Praha a Strahov je Strahov. Letošní slet se ovšem nevyrovnal sletu z července 1938 - ten probíhal pod stínem Hitlerovy hrozby a byl ve znamení československého odhodlání nedát se - ale vsadil bych se, že slet 2006 byl slet sletů po roce 1989. Hlavně to byl slet mladých, i těch nejmladších sokolů. Jsem zvědav, co budou referovat jiní. Mám jasný dojem, že se sokolové letos opravdu vytáhli. A že také dokázali třeba Václavu Havlovi, že ne všichni občané jsou poznamenaní „blbou náladou“, jak on to tak svérázně před nedrahným časem nastínil. Jeho dlouhovlasí sameťáci ani jim následní tuneláři ovšem zcela určitě nesokolují.

Ačkoliv pražská media se chovala ku sletu spíše macešsky, město Praha vzorně zorganizovalo dopravu na Strahov a zpět. Zvláštní autobusy fungovaly bezvadně od stanice metra na Hradčanské a v tramvajích se pravidelně ozývaly hlášky s přesnými pokyny sletovým cestujícím, kde vystoupit, kde přestoupit. Vůbec nutno obdivovat takovou dopravní organizaci a pochválit, že pražská doprava funguje jako hodiny - električky jezdí přesně na minutu ne-li na vteřinu a podzemní dráha rovněž. Ve vozech oznamuje vlidný a zvučný hlas jméno stanice i jméno následné stanice, pro nás Australany úplný to div. To všechno i během oněch příšerných veder. O vedra by snad ani nebylo - ale ve Střední Evropě chybí klimatizace. Měl bych snad i poznamenat, že na Strahově se dvakrát začalo cvičit až v devět večer a to bylo příjemně. Středoevropské noci jsou tradičně chladné a našinec se potom nakonec i choulí chladem.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

A ještě něco slet dokázal. Ať už jsou lidé doma takoví či makoví - a těch makových je věru nemálo a mnozí jsou i dnes k bolševikům nemístně shovívaví jak bohužel dobře víme - sokolská družina je vesměs jasně a nepokrytě nekomunistická a česky vlastenecká. Komunistům nijak nenakloněná. Sokolové doma jsou očividně lidé nekomunističtí, prodchnuti demokratickými a čistě českými ideály. Kdoví, snad i právě proto jim česká sametová media nijak nenadržují a spíše je i ignorují. Přinejmenším si je zřejmě drží od těla. Vůdcové stran jim nenadbíhají. Z pana presidenta čiší chlad. Vláda je nad sokolstvo jakoby ignorantsky nadnesená a povznesená. I to zde budiž zaznamenáno a budme tedy na české sokolské bratry a sestry pyšní. Věřme, že v tomto duchu vychovají i všechny ty mladé a nejmladší nové sokoliky. Nemusí se ti mladí přímo honosit a neustále prokazovat tyršovskou či füğnerovskou kozibrádkou, sokolský duch jim postačí.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

V pražské zoologické zahradě se konal 8. června "trénink" místních slonů před začínajícím světovým šampionátem. Slonice Gulab a Shanti před stovkami diváků dokázaly, že si s míčem rozumí. Slonice si nejprve vyzkoušely klasický fotbalový míč a pak se dostalo i na kopanou velkým míčem, který zoo nechala speciálně vyrobit.

lidovky.cz

The Assassination

HOW HEYDRICH DIED

From the book "Men with Golden Hands" by E H G Lutz (published 1955) translated from the German "Die Goldenen Hände" by W H Johnson. (Dokončení.)

"Let's start." Hohlbaum sounds hoarse as the scalpel makes a small incision in the peritoneum. Quick as lightning long forceps seize the edges; quick as lightning the surgeon's curved scissors enters the wound and with one cut lays the peritoneum wide open.

It is possible now to look into the abdominal cavity. All gaze in anxiously. There is blood - a great deal of it; but it is not gushing. Rapidly the blood is swabbed away until the surgeon can get a clear view. It now becomes clear that the spleen, an organ containing particularly large amounts of blood, has been injured. It is therefore essential to reach the arteries deep in the body which supply the spleen with blood, and to constrict them. No one in the theatre is thinking now who it is that is lying on the table. With clockwork precision the work proceeds. Hardly a word is spoken. All know exactly what they have to do, and when. From time to time the anaesthetist calls out the rate of the pulse and reports the nature of the breathing.

Outside, meanwhile, steps are being taken to organise the search for the terrorists, the idea being that they are agents dropped by British aircraft. Already, wave of arrests has begun which was to develop into unimaginable terror after Heydrich's death, reaching its climax in the so-called retaliation of Lidice.

The surgeon is now busy within the body, working towards the blood vessels supplying the spleen. A grooved probe makes its way around the ligament containing blood vessels which joins the stomach to the spleen. An instrument carrying a thread slides along the groove in the probe, and underneath the ligament the thread is seized and a noose is made forming a ligature around the ligament. The ligament is severed behind the ligature. The bursa omentalis has now been reached; it forms a pocket and an incision is made to open it. It is now possible to work on the blood vessels supplying the spleen. A Spencer-Wells forceps is introduced, seizes the arteries, which at this point form a stout bundle, and powerfully compresses them. The forceps is locked at the handles and the blood ceases to flow. The surgeon stretches himself; it is now possible to take a little more time. There is no danger that the patient will bleed to death, and no more blood is flowing into the injured spleen. The splenic vein runs from the spleen towards the patient's feet. This vessel, too, is now compressed. The surgeon next introduces his hand into the cavity and lifts out a bloody body of a pulpy consistency, shapeless and barely holding together: it is the spleen. The organ has been completely destroyed; not the slightest chance exists of preserving it. With the help of the grooved probe a ligature is therefore applied around the veins behind the forceps; behind this ligature another one is attached to prevent it from slipping. If a ligature were to slip off the smooth outer wall of an artery, the patient would bleed to death. A short cut is now made, severing the vessel at the point where it enters the spleen.

The surgeon now makes some further ligatures and cuts the remaining ligaments holding the organ, which is thus eventually completely detached from the body. The shapeless spleen is thrown into a bucket, causing a metallic sound. All know that this sound has been caused by a bomb splinter. While the surgeon carefully closes the wound within the abdominal cavity, covering it with the peritoneum and stitching it up - German surgeons vividly call this the peritoneal toilet - depression returns to the people in the theatre. The hard ring of the metal in the bucket has reminded them of their frightful position. The outside world, with all its burden of fear, has penetrated to them.

After the operation the patient's condition was good. Pulse and breathing were satisfactory; no ground whatever existed for anxiety. When the spleen was examined a metal fragment was discovered, suggesting that the bomb had had a spherical or oval shape; evidently some sort of hand grenade had been used. Before it entered the body the piece of metal had penetrated the seat on which Heydrich was sitting. This, and the circumstances generally, made it possible that the splinter had carried an

infection with it. Accordingly, as soon as the spleen had been removed, one ampoule of anti-tetanus serum and one of gas gangrene serum were administered.

In the evening Professors Gebhard and Sauerbruch arrived, having been despatched from Berlin on a confidential mission in a special aircraft by the Reich Government. These experts examined the patient and studied the operation record. A bulletin was thereupon published. Apart from certain radio reports, this bulletin gave all the details the German public received about the case from the papers. The bulletin was as follows:

Prague, May 27th.

On Wednesday morning unknown persons made an attempt on the life of the Deputy Reich Protector, SS Obergruppenführer Heydrich, in Prague. SS Obergruppenführer Heydrich sustained injuries but his life is not in danger. A reward of ten million crowns is offered for the apprehension of the criminals. - D.N.B.

Malicious tongues in the Reich maintained that Himmler himself had arranged for the attack on Heydrich. The rumour spread rapidly and was eagerly seized upon by foreign wireless propaganda. It was known that Himmler saw in Heydrich a rival whom he was resolved to keep in his place.

On the day following the operation Heydrich had already made an astonishing recovery. He was a sound and vigorous man. And while the SS tanks were rolling through the streets of Prague, and their crews were combing the streets house by house for the criminals, it looked as though Heydrich himself would soon recover and be able to resume his functions.

But it happened otherwise, and the actual denouement was one of the most cruel jests in history. Surgeons are almost invariably unlucky with important patients; or perhaps it is the important patients who are unlucky in their surgeons. In the case of Heydrich this rule involved a frightful catastrophe for an entire country.

The day after the attack, as Hohlbaum left his clinic, he encountered Dr. Kindermann, the Medical Officer of Health at the Municipal Hospital. Their ways went together for a certain distance, and Kindermann was naturally anxious to learn how Heydrich was getting on.

Hohlbaum told him. "As you see, doctor," he ended, "we eventually extirpated the spleen. Everything went smoothly, and unless I am greatly mistaken the wounds are healing nicely. Naturally after the operation we gave an anti-tetanus and anti-gas gangrene injection."

When this had been said there was a period of silence. The two doctors walked side by side; Kindermann in particular seemed lost in thought. Eventually he raised his head and said, hesitantly, "I want to mention an observation we made at my institute which may possibly interest you. My dogs there have always died if they were given serum after the spleen had been removed."

Hohlbaum started. His face showed profound indignation. His feelings were as plain as print. "What are you telling me?" his features seemed to say. "Are you trying to be humorous; are you comparing the Reich Protector with your dogs?" But in fact Hohlbaum remained silent; apparently he preferred to say nothing.

The two gentlemen took leave of each other with the somewhat artificial cordiality customary between surgeons and pathologists.

A week after the operation, June 3rd, 1942, Heydrich was able to take his mid-day meal sitting up in bed. No rise in temperature had interrupted his recovery; no complications of any kind, in fact, had occurred. The anxious period was over, and nobody in the hospital was worrying any longer. If Hohlbaum had worries, he did not share them with others.

Heydrich, then, was sitting up in bed, having just taken a cup of meat broth with an egg beaten up in it. He now put out his hand for a glass of wine standing on the bed-tray. With an anticipatory sigh of enjoyment he carried it to his mouth... when it suddenly fell from his hand and broke in pieces on the tray. As the Sister turned towards him she saw a deadly pallor spreading over his face while the patient collapsed into the pillows. The sister's scream brought the doctors hurrying into the room.

This sudden turn in Heydrich's condition was entirely inexplicable to all. During the hours following the sudden collapse of his distinguished patient Hohlbaum may have

thought bitterly of the worthy Dr. Kindermann. "The dogs never survived the anti-tetanus injection after the spleen had been removed."

The disease inexorably took its course; despite all the doctors could do the patient's condition grew worse from hour to hour. Penicillin was not yet available in Germany, though the Führer's private physician, Dr. Morell, maintained that he could produce it, which, however, was a propaganda lie. In the early hours of June 4th Heydrich died without having recovered consciousness.

The official German news agency published the following report:

Prague, June 4th.

In consequence of the attempted assassination on May 27th, SS Obergruppenführer Heydrich sustained severe injuries through a splinter which damaged the area of the chest and the abdominal cavity on the left of the vertebral column. In the first instance no immediate danger to life arose. The patient's subsequent condition appeared normal, but on the seventh day a sudden deterioration set in through infection which led to his death on Thursday. - D.N.B.

This was the official *communiqué* on Heydrich's death. It told half the truth, as all official statements of this sort did in the Third Reich. The autopsy showed that death had been, caused not by an embolism, by internal haemorrhage, or by any change in the organs, but by an infection of the mediastinum... Did Heydrich die because it so happened that his spleen could not tolerate the serum? Even today we do not know for certain whether serum injections are dangerous after the removal of the spleen.

The consequences of Heydrich's death are known.

The surgeon, Professor Hohlbaum, perished miserably in Leipzig in 1945. He had been sentenced to forced labour and was clearing a field when he touched a mine which exploded and lacerated his leg. He wandered from hospital to hospital in Prague, being everywhere refused admittance: in the whole of the city the first surgeon of Prague did not find a bed on which to rest, or a doctor to treat his dangerous wounds. Eventually he succeeded in escaping to Germany in a hopeless condition.

But this is another story.

OBRÁZKY ZE STARÉ ČESKÉ SYDNEY

Bořek Šindler

SYDNEY JAKOBÍNSKÁ?

Až ztrávíte půl století v Austrálii, také to uvidíte očima, kterými to doma nikdy nikdo vidět nemůže a budete poslouchat ušima, kterými to doma nikdo nikdy nemůže slyšet. A také vnímat duši, která, dokud fyzicky neopustí domov, málokdy je schopna dosáhnout perspektivy onoho nedefinovatelného čtvrtého rozměru. Duše že by mohla opustit domov jen fyzicky? Mohla? Nejen že může, ale nemůže ani jinak. Ovšem ta duševní stránka duše domov neopustí nikdy. Tam se narodila, tam vyrůstala, tam se vytvářela, tam zapustila kořeny. A tohle soudružka básnička Marie Pujmanová právě nikdy nepochopila, ač barvy Leninových ponožek znala naveskrz, míru jeho kšand předříkávala pozpátku a uhrančivé pohledy onoho bolševického gaunera ji přiváděly do extase. Jak to ona viděla, kat Milady Horákové svou oběť pověsil v rámci platných zákonů a zrádce nebyl. Ten, kdo s takovou popravou nesouhlasil, ten zrádce nemohl nebýt.

To zase náš Antonín Dvořák to měl ale všechno v malíčku už dávno. Však nebyl v té Americe nadarmo. Nu, znáte přece tu scénu kdy rodina českých Jakobínů se vrátila domů do Čech a hned narazila na návsí na uškobrtaného pana učitele jak s dětmi nacvičuje písně k oslavě místního knížete pána. Ten učítylek, takový tehdejší sameťáček, ba ještě předsameťáček, kolaborantík, poskakuje kolem houfku svých svěřenečků a zalalá tu a zalalá onde a děti přiopravuje, aby pan kníže byl uspokojen - no tomu sice nejde přímo o kejháček, ale chce se před knížetem pánem loajálně blejsknout. A najednou ten opodál stojící Jakobín se zeptá toho poskoka, zdali by i on Jakobín a jeho rodina mohli teď zpívat spolu. Učítylek sameťáček se viditelně zarazí, začne si Jakobína prohlížet a pak z něj vyhrkne - A umíte, vy osobo, vůbec naše písničky zpívat? Když tato slova dolehnou na Jakobínovo ucho, Jakobín vrhne

na učitelka sameťáčka pohled - ale to JE pohled. Nejen očima, on si ho Jakobín prohlíží celou svojí podstatou, tak jako by byl býval podobnou otázkou nikdy nečekal a zároveň i tak, jako by byl očekával právě jen takovou otázku a ne jinou. A jak si tak sameťáčka měří od hlavy k patě, jakoby ty jeho jakobínské oči říkaly: ty troubo jeden, ty ignorante! To ovšem tedy jenom „jakoby“, ve skutečnosti to ale Jakobín nevyřkne a začne sameťáčkově ignorantíkovi vysvětlovat. Uvede to známou větou a onou arií My cizinou jsme bloudili... Jen ve zpěvu, jen ve zpěvu... nacházelo naše srdce úlevu. Ignorantík sameťáček zírá a zírá - nu ale vždyť soudružka Pujmanová povídala, vždyť ale tys měl přece jako opustit vlast, vykoktavá ze sebe. A kdo vlast opustil, zradil, měl a musel přece zahynout... Jeho duše přece zahynout musela, však soudružka Pujmanová o tom básnila...

K takové scéně bohužel za naší éry nikdy nedošlo, ale vězte, ten Dvořák je eso. Když Jakobína v Národním v Praze posloucháte, běhá vám mráz po zádech. Právě tak jako byla česká hymna složena pro nás exulanty, byl pro nás složen i ten Jakobín. Ale mrknete o přestávce v tom divadle okem nalevo a mrknete napravo a vycítujete, že kromě vás tam kolkolem nikdo nechápe, a nehodlá chápat, oč v tom Jakobínu, v té operě jde, ba že prostě při té nejlepší vůli chápat ani nemůže. No špatná melodie by to nebyla, prohodí celkem uznale leč chladně váš soused... A to tak uvažuje nejen kvůli kdysi nabiflovaným nekalým vývodům soudružky Pujmanové. Kdo to sám neprožil, nikdy nepochopí a pochopit prostě nemůže. Teprve po létech mimo domov člověk začne vidět svou zemi jasně a zřetelně, se všemi výbornostmi, bradavicemi a chybami, a jasně a zřetelně poznává, že právě ta a nejiná země je JEHO zemí. Tam že patří a tam že je jeho domov. Tedy Kde domov můj už bez otazníku. Jako ten Antonín Dvořák. On, ředitel newyorské konservatoře, velký v New Yorku to pán, velké zvíře, a on si jede někam do nějaké takové té lowy či Indiany na léto, maže tam s českými chlapy mariáš a pojíždá českou vepřovou, pije české pivo, on, hudebník ve světě vážený, s tím nejjemnějším citem pro rytmus a melodii. Přijde si tam prostě mezi svými na své. Jak řekl v té Čapkové pohádce onen bodrý pan Lustyk: „Něco na ten způsob. Něco na ten způsob.“

Můj táta, původem z malé vesničky na Kouřimsku, Svojsic, mně jednou jako malému hošíkovi povídal, že abych hádal, kde se to jemu, když se po čtyřech letech na Ukrajině a na Sibiři vrátil, nejlépe líbilo. Uhodnout jsem to ani nemohl, samozřejmě, ale vidím tátu jak se slzami v očích povídá - „Ve Svojsicích“. Vidím tuhle scénku naprosto jasně a vidím tátu před sebou jako by nikdy z tohoto světa nebyl odešel. Tehdy jsem pochopit prostě nemohl a nemohl jsem si to ani srovnat v hlavě. Nakonec jsem si to ale v té své kebuli přec jen srovnal.

Teď už snad ani nemusím dodávat, jakou souvislost to má všechno s naší starou dobrou Sydney. Ale má to taky souvislost s hudbou vůbec. Už po několika letech v cizině člověk pozná, že my jsme přece jen hudební národ, že to není jen tak nějaký šproch, a že třeba takový evidentně nehudební národ jako Australané nám trochu leze na nervy. Za dob staré české Sydney naši lidé jednak rádi spolu zpívali, a scházivali se kolem táboráků v buši i doma, aby tak mohli spolu zpívat, a jednak pilně sbírali desky s hudbou, českou i jinou. Mít svůj radiogram a na něm sobě i přátelům hrát českou hudbu bylo v padesátých letech nelícenou touhou mnoha a mnoha australských Čechů. Touto vášní byli postiženi i lidé velice prostí - nu bude tomu tak, že česká duše bez hudby chřadne. Nebo alespoň chřádávala. Je možné, že taková dnešní česká Miriam McVopeetshkah dnes bez hudby nechřadne, ale také dnes o ní není řeč. A v Sydney se také tenkrát hned dávaly dohromady taneční orchestry a orchestríky a válelo se to jen což. Přímo na Martin Place byla taková jedna souterenní kavárna a tam se po česku v sobotu od odpoledne do noci tančovalo při hudbě českého orchestru. A hned vedle bývala kavárnička zvaná Horse Shoe, a i tam to jelo za zvuků orchestru jistého Petra Ledna, harmonikáře a zpěváka. Cikánko ty krásná!

Muzika! Klasická, neklasická, však českou hudbu prý možno poslouchat od ledna do prosince a nebude jí konec. A stala se mně taková zvláštní a milá příhoda. Asi tři dny po přistání naší lodi Orontes v Pymontu v roce 1950 mě jeden spolucestující, Angličan, pozval v poledne na oběd. Do jednoho tehdy velmi známého a elegantního podniku ve středu města, mám dojem, že se tomu podniku říkalo Prince's. Vejdeme, vrchní nás uvede ke stolu, vybrali jsme si jídlo i pití a jak tak potom jíme a připijeme na šťastné a právě ukončené obkroužení poloviny zeměkoule, line se k nám hudba zřejmě výborného pianisty. A jak jí tak poslouchám říkám si, proboha ten chlapík

Záludnosti české gramatiky už řeší počítačový program

radio.cz 27-05-2006 Zdeněk Vališ

Karel Oliva

Foto: autor

Píšete česky ve Wordu a máte nastavenou automatickou kontrolu pravopisu s příslušnou konfigurací? Potom samozřejmě víte, že když uděláte pravopisnou chybu ve slově nebo napíšete slovo, které váš slovník nezná, program takové slovo označí červenou vlnovkou. To je bezesporu šikovná věc, pokud se program nesnaží být chytřejší než vy a neopraví sám bez vašeho vědomí některé správně napsané slovo. Třeba našeho velvyslance v Thajsku Jiřího Šitlera přepíše na Hitlera a pokud si toho včas nevšimnete, na nepříjemnost je zaděláno. Ani ta nejlepší kontrola pravopisu vás ovšem dosud neochránila před chybami gramatickými. Ale i v této oblasti už se blýská na lepší časy, a to zásluhou odborníků z Ústavu pro jazyk český Akademie věd. Ti totiž vyvinuli program, který mnoha lidem pomůže vypořádat se s různými záludnostmi české gramatiky. Více už nám poví ředitel Ústavu pro jazyk český docent Karel Oliva.

"Kontrolujeme nejen jednotlivá izolovaná slova, ale kontrolujeme i to, zda tato slova, složená dohromady, dávají dobrou českou větu. Často to totiž může být tak, že jednotlivá slova jsou napsána dobře, ale věta z nich složená je už v některých případech česky špatně."

Bude program kontrolovat například použití tvrdého 'y' a měkkého 'i' například v přísudku?

"Přesně tak. O to se nám jedná. Například ve větě 'psi štěkaly' tedy s 'y' jsou slova napsána dobře, ale přesto ta věta dohromady je napsána špatně. Přesně jste tady narazil na problematiku, kterou řešíme."

S jakými záludnostmi češtiny jste se setkali při tvorbě programu?

"Zásadní záludnost, se kterou jsme se setkali, je v tom, že my pracujeme pouze formálními prostředky. To znamená, že se díváme na jednotlivá slova, říkáme si, jaké jsou morfologické kategorie, podstatné jméno, přídavné jméno, pád, rod atd. a z nich kontrolujeme, zda ta věta je dobře. Skutečný problém je ale v tom, že spousta vět je jakoby vlastně formálně dobře, i když jsou to potom věty nesmyslné. V tomto smyslu například věta 'dívký si hráli' s měkkým 'í' na konci je vlastně jakoby dobře, protože je to stejná věta jako 'hry si hráli (např. chlapci - pozn. ZV)'. My neumíme v tomto smyslu rozlišit význam těch vět. Řídíme se jenom formou a protože je dobře věta 'hry si hráli', tak vlastně větu 'dívký si hráli' můžeme brát tak, že slovo 'dívký' je jakoby ve 4. pádě. Formálně je to správně. Fakticky je ta věta ale nesmysl. To je ten nejdůležitější problém, na který jsme narazili, a upřímně říkám, že jsme ho ani v obecnosti nevyřešili."

Poněkud iluzorní jsou tedy představy, že díky novému počítačovému programu se už Češi nebudou muset učit gramatiku.

"Dejme tomu, že Čechům poněkud ulehčíme život v tom, že nebudou muset po sobě pečlivě kontrolovat texty. Určitě se ale budou muset dál učit gramatiku a také stále trochu ty texty kontrolovat."

Na projektu kontroly české gramatiky pracují odborníci už skoro 15 let. V první polovině devadesátých letch šlo dokonce o mezinárodní projekt na poli matematické lingvistiky s finanční podporou Bruselu. Naši odborníci vyvinuli v rámci projektu jakýsi prototyp, který ale v podstatě nebyl funkční. Teprve dohoda s Microsoftem vedla k uplatnění programu v rámci produktu Office.

"Už skoro rok je možné si zdarma stáhnout ze stránek Microsoftu Kontrolu české gramatiky. Je tu bohužel jediná podmínka: na počítači musí být instalován Office 2003. U předchozích verzí Office ten program nefunguje. Microsoft, jak známo, připravuje další verzi svého operačního systému. Po XP přijde brzy Windows Vista a s ním i nová verze Office. My na základě zpětné vazby zákazníků, na základě toho, co jsme dozvěděli od našich uživatelů, připravujeme novou, vylepšenou verzi, kterou máme Microsoft odevzdat koncem května."

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Český pan Novák jde po ulici. Hopká, poskakuje, peláší. I česká paní Nováková jde po ulici. Také hopká a poskakuje a nakonec peláší domů. Paní Nováková bude vařit gulášek a pan Novák ho bude s chutí pojídat. Jde, poskakuje, hopká, peláší, nebude vařit, s chutí bude ale pojídat - a pokud bychom použili jen těchto slovesných tvarů mohly by se vztahovat i na Novákovíc roztomilé děcko. To také jde, hopká, poskakuje, peláší, nebude sice vařit, ale s chutí bude pojídat. Nu a co, ptáte se? Co je na tom? Nu ptejte se. Ale - pan Novák šel, zatímco paní Nováková šla. Novákovíc roztomilé děcko šlo, hopkalo, poskakovalo, pelášilo. Pelášil, hopkal, s chutí s chutí pojídal - ale to už mohl jen pan Novák. Paní Nováková šla, hopkala, poskakovala, pelášila. Šel, šla, šlo, hopkal, hopkala, hopkalo. Jakmile se totiž obrátíme v češtině do času minulého, ihned rozlišujeme rod ženský, mužský a střední. Proč právě jen v tom čase minulém? Odpověď je nasnadě - prostě pro tu kvočičí kvoč. Jiný důvod nás laiky nenapadá. Skoro bych se chtěl - chtěl, ne chtěla nebo chtělo - vsázet, že ani pan Novák, ani jeho výborná manželička kuchařka, ani jejich roztomilounek děcko nad tímto podivuhodným tajem češtiny nepřemýšlí. Nepřemýšlel, nepřemýšlela, nepřemýšlelo. Je vůbec třeba o tom přemýšlet? Není. Ale je to jeden z tajů naší tvárné mluvy. I ten nejmladší český Pepiček to pokládá za samozřejmost a nehlobá nad tím. Nebude hloubat. Nehloubal. Pepička, ta by ovšem hloubala, tvorové rodu ženského pak vyhloubají kdecó.My muži bychom hloubali. Naše rozkošné partnerky by hloubaly. Naše děcka by hloubala, mohla hloubat, ale hloubat nebudou. Ta děcka to mají namontováno v pusinkách i bez znalostí pravidel.

A hned člověku napadá, že i náš budoucí čas má své taje. Budoucnost tají samozřejmě to i ono, ale my Češi máme totiž budoucí časy dva. Pan Novák buď bude vychutnávat výsledek kulinárního umu své choti anebo ten um vychutná. Bude po tom výtečném obídku zpívat, bude pět, a možná že zazpívá anebo zapěje. Bude um paní Novákové chválit, anebo pochválí. Tím se paní Nováková bude těšit anebo se tím potěší. Ovšem, abychom se vrátili k prvotnímu úkonu pana Nováka - on jde, půjde ale nebude jít. Třeba bude chodit, ale nikdy nebude jít. Bude jíst, to ano, ale jít on domů nebude a nebude. Pelášit to on bude. Nebude domů ale dopelášit. Bude paní Novákovou milovat a třeba ji i pomiluje, ale nikdy ji nebude pomilovat a nikdy jí nebude říci, že mu ten gulášek moc a moc chutnal. Nebude jít, nebude říci, chválit bude, zpívat bude, ale po obědě si lehnout nebude. Jít si lehnout, to ano, ale lehnout si nebude. Bude si hovět anebo si i pohoví, ale nebude si pohovět. Nebude si zazpívat, i když snad si zazpívá. Paní Nováková pana Nováka bude třeba plisnit, protože nespravil nefungující vypínač, notně ho vyplisní, nikdy ho ovšem nebude vyplisnit. Zavře dveře do ložnice a bude je zavírat tak dlouho dokud nešťastný pan Novák ten vypínač nesešteluje, ale nebude mu vynadat před sousedkou paní Zvědavou. To bude paní Eulaliji Zvědavou mrzet, ale nikdy já nebude omrzet zvidat a strkat nos dál a dál. Dál snad už nebudeme jít. Jít bychom mohli, ale jít nebudeme. Prostě nebudeme.

Toto nejsou taje světoborné, ani mezi řečmi slovanskými ojedinelé. Naše mluva je prostě má a skrývá je a basta. Nám Čechům se ovšem tyto výbornosti ani jako taje nejeví. Pozoruhodné ovšem zůstává, že i náš již proslulý nefilolog Venca Tvrđas se samozřejmostí jemu vlastní bez jakéhokoli rozjímání to všechno používá běžně a správně. Ba i malincí čeští Pepičkové a malinké Pepičky by nikdy nepronесли, že budou jít nebo že budou jet na koloběžce. Jezdit na koloběžce, to oni budou, to je jejich. Dojedou na té koloběžce i k tetě Máně na Letnou, ale dojet na ni nebudou. Erudovaní jazykozpytci asi vysvětlení mít budou. Pro nás laiky zbývá jen ta kvočičí kvoč. Kvočna kvokat bude, ba i snad zakvoká, ale zakvokat nebude. Rybník zamrzne, bude možná i zamrzávat, ale nikdy nebude zamrznout. Budete třeba argumentovat dvojím futurem, ale nebudete zaargumentovat.

Vaši otázku, vážení čtenáři, zdali neslovanští cizinci mají vůbec naději tyto taje zvládnout bych já zodpověděl kratince: ne. Nezvládnou. Nebudou zvládnout. Tyto taje jsou a budou nad jejich síly. Nu - nejsme to my Češi kabrňáci?

Republika v nebezpečném světě - nová kniha z pera Jiřího Kovtuna

Martina Lustigová radio.cz

Do knihovničky Radia Praha dnes zařadíme novou knihu historika Jiřího Kovtuna *Republika v nebezpečném světě* s podtitulem *Éra prezidenta Masaryka 1918-1935*. Dá se tedy podle názvu čekat, že půjde o knihu, která líčí dějiny podstatné části první republiky očima T. G. Masaryka? V čem je kniha nová a zajímavá? To jsou témata, o kterých si s historikem Vratislavem Doubkem povídala Martina Lustigová.

Jiří Kovtun je českým čtenářům známý mimo jiné i díky svým předchozím "masarykovským" knihám - připomenout můžeme například tituly *Masarykův triumf* nebo *Slovo má poslanec Masaryk*. Proto asi každého, kdo knihu *Republika v nebezpečném světě* vezme do ruky, napadne otázka, jestli půjde o dějiny první republiky očima T. G. Masaryka. Jak to tedy je? "Masarykovská postava je pro knihu Jiřího Kovtuna velice důležitá. Koneckonců nejen pro jeho knihu *Republika v nebezpečném světě*. To, jak se pro Kovtuna a pro tuto knihu Masarykova osobnost stane klíčovou, má určitě svoje autorské pozitivní vklady, protože Kovtunovi je Masarykova osobnost blízká, ale má to i dopady, které předurčují tuto knihu. Masarykova osobnost je pro Kovtuna natolik silná, že mu poněkud deformuje obraz první republiky jako takové. Vezměte si, že v polovině celé knihy jsme někde kolem roku 1925. Ale to souvisí právě i se vzestupnou periodou Československa a vzestupnou hvězdou prezidenta Masaryka, která v dalších letech už ztrácí na své energii. A to platí pro obě, jak pro republiku, tak pro Masaryka," říká v rozhovoru pro Radio Praha historik Vratislav Doubek.

T. G. Masaryk

Jaký vlastně je Kovtunův Masaryk? "Kovtun nevidí Masaryka jako osobnost vytrženou, on ji vidí jako osobnost širokého kontextu. A teď nemyslím jenom na dějiny Československa. Vidí ho v různých stupních kontextu. Nacházíme tam Masaryka v rodinném prostředí, Masaryka, řekněme, v úředním prostředí, v prostředí Hradu, Masaryka v prostředí kulturním, politickém. Masaryk je probírán z různých úhlů pohledu. Je to muž činu, muž aktivity, muž tvůrčí, který čtenáři zprostředkovává pohled na Československou republiku. Je to záměrem autora a z tohoto pohledu je to záměr nepochybně účelný a vhodný." Jiří Kovtun si může takový přístup dovolit, protože už máme k dispozici celkem bohatou knižní produkci, která se věnuje dějinám první republiky. Nemusí tedy seznamovat čtenáře se základními historickými údaji.

Přestože bychom mohli při listování knihou čekat, že Kovtun bude "svému Masarykovi" fandit, ve skutečnosti tomu tak není. Kovtun objektivně ukazuje případy, kdy se Masaryk mýlil ve svých odhadech, nebo poukazuje na Masarykovu touhu co nejvíce ovládat československou politiku. Kovtun v knize vykresluje i zajímavý portrét T. G. Masaryka. Mnohého čtenáře například může překvapit, že

Masaryk byl velmi špatný řečník, který mluvil váhavým a na počátku hovoru zastřeným hlasem. "Jako by jeho hlas šel za předbíhajícími myšlenkami," píše Kovtun.

Jiří Kovtun se v knize nezabývá jenom československým prostředím, často odbíhá i do jiných zemí. Věnuje tak pozornost "nebezpečnému světu", světu, který je určován versailleským systémem. Z Československa se plynule přesouváme do Francie, potom dál, třeba do nejvyšších pater americké politiky. "To je, myslím, jeden ze silných vkladů této knihy. Poměr mezi tématem Masaryka, Československé republiky a zahraničním kontextem je pro tuto knihu příznačný. A nepochybně vytváří silnou stránku této knihy," soudí Vratislav Doubek.

Přináší kniha něco nového, překvapivého? "Ta překvapivost bude samozřejmě u každého čtenáře subjektivní. Otázka je, z jaké zkušenosti čtenář k této knize přistupuje. Je pravda, že Kovtun svou knihu nestaví tolik na původním archivním výzkumu, nicméně jeho studium sekundární literatury a pramenných edic je velice široké. Kniha má velice

pevný badatelský základ, nicméně nejedná se ani tak o převratně nové poznatky jako spíše o vyvážené soudy. Kovtunův přístup k tématice, jeho zohlednění velice pestrých aspektů, vyváženost mezi českou vnitřní politikou, mezi zahraničním evropským kontextem, světovým kontextem, jak už o tom byla řeč, to jsou vklady této knihy. V nich spočívá autorská síla. Jeho úvody, jeho závěrečné soudy, jeho syntetizující část této knihy... - to může čtenáře obohatit, i když si nemyslím, že by tam byly pasáže, které by jej nějakým způsobem šokovaly nebo přinášely zcela převratné poznatky."

Kovtunova kniha je nesmírně čtivá a přes značný rozsah - má přes 800 stran - se od ní čtenář snadno neodpoutá. Atraktivnosti textu nahrává například to, že je proložen zajímavými citáty nebo charakteristikami politiků. Čtenáře může zaujmout i Kovtunův smysl pro drobný detail - pozorný čtenář se například dozví, který z politiků měl mohutný a který zase špatně střížený knír, nebo to, který z ministrů si při dlouhých a nudných jednáních kreslil do bloku skřítky. "Ti, kdo znají Kovtunovy práce, Kovtunova díla, ti, kdo znají tohoto historika, vědí, že on má nejen své historické práce, svoji historickou linku, ale rovněž beletristickou, básnickou. Kovtun je silný stylist. Kovtun je spisovatel. A to může samozřejmě při veškerém respektu k hodnocení faktu jenom pomoci. Jeho interpretace, jeho předložení, jeho formulace pro čtenáře přijatelná, stravitelná a čtivá - to všechno samozřejmě zvyšuje kredit této knihy a zvyšuje kredit všech jeho textů, které jsou samy o sobě příjemným čtivem. A to je pro literaturu faktu nepochybně přínos, kterému se netěší každý autor. A u Jiřího Kovtuna je to nepochybně bonus navíc," uzavírá historik Vratislav Doubek.

H. G. Mayer & Co.

METROPOLITAN TAXATION SERVICES (BANKSTOWN) PTY. LIMITED
ACCOUNTANTS & TAXATION CONSULTANTS

Phone: 9707 1833

All Mail to:
P.O. Box 58
Yagoona 2199

Cnr Dutton St, & The Crescent,
Yagoona 2199

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2006 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2006. Šek nebo Money Order prosím vystavte na „**Sokol Sydney Ltd**“. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

M. Moravec, PO Box 19, CROYDON PARK, NSW 2133. Telefon 9744 1805.

Příspěvky 2006	\$ 25.00
Příspěvky 2005 (pokud nezaplacené)	\$ (\$ 25.00)
Dar na Věstník	\$
Dar na údržbu Národního domu ...	\$
Celkem	\$

FREE LOAN CAR
All Vehicle Servicing & Repairs!

Daniel Chermak, Owner and Technical Director

We Wash & Vacuum Your Car!

Manly also open Saturdays 7.30 - 12pm

Manly: 9976 3255 Brookvale: 9905 9588

**SOKOLSKÁ RESTAURACE V NAŠEM
NÁRODNÍM DOMĚ**

JE OTEVŘENA KAŽDOU SOBOTU OD 14 DO 21 HOD.

RESERVACE PRO VÍCE NEŽ 12 HOSTŮ V DOBĚ DLE DOHODY

NABÍZÍME ČESKÁ A SLOVENSKÁ JÍDLA – ZÁKUSKY

JSOU NAŠE SPECIALITA. VŠE SI JE MOŽNO ZAKOUPIT

I PRO ODNESENÍ DOMŮ. PROSTORY MAJÍ

KLIMATISACI VČETNĚ ODDĚLENÉ MÍSTNOSTI PRO

SVATBY A JINÉ SOUKROMÉ OSLAVY. VELKÉ

BEZPLATNÉ PARKOVIŠTĚ. VELKÝ VÝBĚR NAŠICH PIV

I MINERÁLNÍCH VOD. SLEVA PRO ČLENY SOKOLA

A PRO STUDENTY.

MÍSTA SI JE NUTNO PŘEDEM RESERVOVAT

NA: 4987 4767, MOB 0410 413 093,

V SOBOTU NA 9452 5617

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

Aerobics: Every Tuesday night 8.00 pm.

Nohejbal: Every Wednesday night 7.30 pm.

Volejbal: **Young team:** Sunday afternoons

Friday team: Every Friday night

Saturday team: Saturday afternoons 4.30 pm
on the dates advertised for children's
gymnastics on the pages of this issue.

Children: Same Saturdays as volleyball above from 3.30 to 4.30 pm
on the dates advertised on the pages of this issue.

Call Jane 0438 014 125

Table tennis and other sport activities:

Any time by arrangement to fit-in with the above.

Restaurant / Dining:

Our favourite dishes in air-conditioned comfort.

OPEN: Saturdays 2 pm to 9 pm. Other opening times can be
arranged for parties of more than 12 guests.

FOR MORE INFORMATION AND ALL BOOKINGS RING

4987 4767 Mob. 0410 413 093 or SAT 9452 5617

BOOKINGS ESSENTIAL

RESTAURANT IS CLOSED ON SUNDAYS

**FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:**

www.sokolsydney.com

LIBRARY: Friday 8pm to 9 pm February to November

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel

\$ 25.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

Celá stránka \$ 240.00 / 100.00

Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00

Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00

Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undeliverable return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

Q POST PAR AVION
AIR MAIL
INTERNATIONAL

PRINT

POSTAGE
PAID
AUSTRALIA